

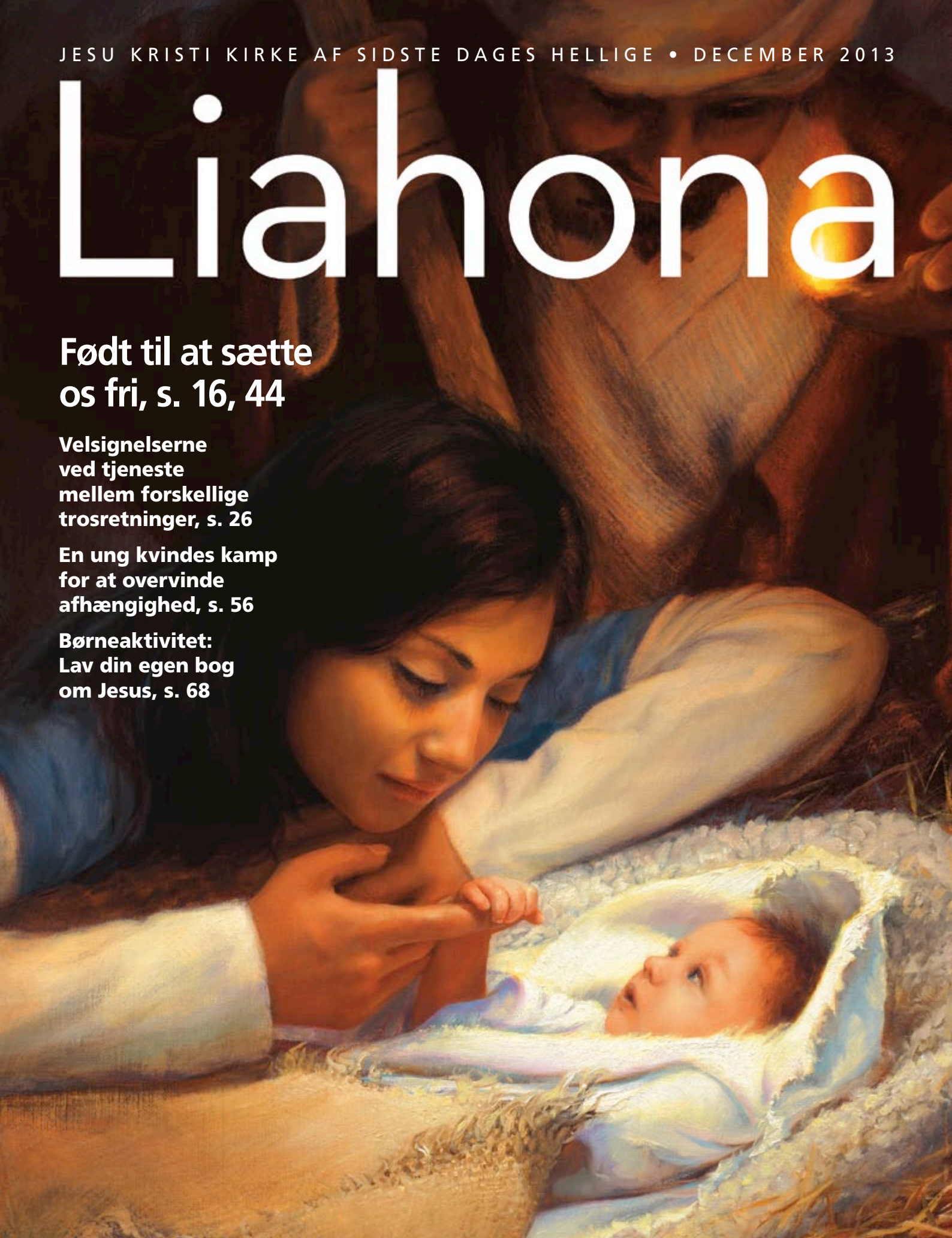
Liahona

**Født til at sætte
os fri, s. 16, 44**

**Velsignelserne
ved tjeneste
mellem forskellige
trosretninger, s. 26**

**En ung kvindes kamp
for at overvinde
afhængighed, s. 56**

**Børneaktivitet:
Lav din egen bog
om Jesus, s. 68**

»Da jeg så Joseph Smith, tog han himmelen og bragte den billedligt talt ned til jorden; og han tog jorden og viste den frem og åbnede i enkelthed og jævnhed det, som hører Gud til; og det er skønheden i hans mission.«

Præsident Brigham Young (1801-1877), *Discourses of Brigham Young*, red. John A. Widtsoe, 1954, s. 458-459.

BUDSKABER

- 4** Budskab fra Det Første Præsidentskab: Familie og venner for evigt
Præsident Henry B. Eyring
- 7** Besøgsbudskabet: Jesu Kristi guddommelige mission: Den enbårne Søn

ARTIKLER

- 16** O, lad os højt ham prise
Ældste Bruce D. Porter
Opfyldelsen af en fordums profeti giver de fangne frihed og den menneskelige familie håb.
- 22** Indeksering er vigtigt
Jennifer Grace Jones
Kan noget så enkelt virkelig gøre en forskel for familier verden over?
- 26** Bliv bedre hellige ved at tjene sammen med andre fra andre trosretninger
Betsy VanDenBerghe
Sådan kan tjeneste med personer fra andre trosretninger styrke os som disciple
- 32** Fra *mzungu* til ven
David Dickson
Godfrey ville ikke have noget med Kirken at gøre, indtil en bunke afklippede grene fik ham til at ændre mening.

- 34** Afrika – Et kontinent med strålende håb
Richard M. Romney
I Afrika kan vi se genoprettelsens mirakel udfolde sig.

FASTE ARTIKLER

- 8** Det tror vi på: Herren vil vende tilbage til jorden i herlighed
- 10** Vores hjem og familie: Hjælp børn til at genkende Helligånden
Merrilee Browne Boyack
- 13** Undervis i *Til styrke for de unge*: Omvendelse
- 14** Kirkenyt
- 40** Sidste dages hellige røster
- 80** Til vi ses igen: Rejsen hjem
Heather Whittle Wrigley

PÅ OMSLAGET

Forsiden: *Verdens lys*, af Jay Bryant Ward.
Bagsiden: *Hyrderne fortalte om Jesu fødsel*, af Arthur A. Dixon. Indersiden af forsiden: Foto af templet i Nauvoo i Illinois af Scott Jarvie Photography.

44

44 Julens løfte

Robert D. Hales

*Hvilke løfter vil du give
Frelseren i denne juletid?*

*Se, om du
kan finde
den Liahona,
der er gemt i
dette nummer.
Vink: Barberen
vil hjælpe dig.*

60

48 Forberedelse til det andet komme

Ældste Jeffrey R. Holland

Fordi vores uddeling er den sidste og største, har vi ansvaret for at forberede Kirken på at modtage Guds Lam.

52 Spørgsmål og svar

Hvordan kan jeg modstå fristelse?

54 Til styrke for de unge: Udsigten for enden af vejen

Ældste Bradley D. Foster

Du kan omvende dig Og når du gør det, vil alt blive bedre.

56 Ikke længere afhængig: Min kamp for at overvinde pornografi

Navnet tilbageholdt

Som ung kvinde havde jeg aldrig forestillet mig, at jeg skulle kæmpe med pornografi.

58 Mere end en makker

Tror du, at du bare er med på slæb, når det gælder hjemmeundervisning? Så tro om igen.

60 Stå på hellige steder

Foto fra hele verden viser, hvordan unge står på hellige steder.

64 En yndlingsjulesang

C.G. Lindstrom

Da en søster gik op for at synge, tænkte jeg helt uretfærdigt, om sangen i det hele taget ville være god.

67

66 Min bror, missionæren

Kevin V.

Nu havde jeg mit eget værelse. Jeg kunne umuligt komme til at savne min bror – eller kunne jeg?

67 Særlige vidner: Hvorfor er det så vigtigt at bruge tid sammen med vores familie?

Præsident Boyd K. Packer

68 Få Primary hjem: Jeg ved, at Jesus Kristus kommer igen

71 Vores side

72 Venter på Jesus

Matthew D. Flitton

Hvor var Jesusbarnet? Vi kunne jo ikke fejre jul uden ham.

74 På rejsen: Dette er stedet!

Annie Beer

76 Til mindre børn

81 Portræt af en profet: Joseph Fielding Smith

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon

Vejledere: Mervyn B. Arnold, Shayne M. Bowen,
Stanley G. Ellis, Christoffel Golden jun.

Adm. direktør: David T. Warner

Driftschef: Vincent A. Vaughn

Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktør: Ryan Carr, laReNe Porter Gaunt

Redaktion: Susan Barrett, Brittany Beattie, David Dickson,
David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye
Friedman, Lori Fuller, Garrett H. Garff, Jennifer Grace Jones,
Michael R. Morris, Sally Johnson Odekrick, Joshua J. Perkey,
Jan Pinborough, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe,
Marissa Widdison

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus,
C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines, Colleen Hinckley,
Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W.
Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator af intellektuel ejendomsret:

Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Kevin C. Banks, Connie
Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby,
Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Stephen R. Christiansen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division,
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg.
Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Finn Lykkegaard

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga, MOS,
Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved
henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 55 pr. år (Grønland DKK 27,50).

Betaling: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

Indsendelse af manuskripter og spørgsmål sker online på
liahona.lds.org; med post til *Liahona*, Rm. 2420, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail
til liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller
»vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk,
græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk,
japansk, kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribati, koreansk,
kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsk, mongolsk,
norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk,
slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitiansk, thai,
tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk.
(Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2013 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til lejlighedsvis,
ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må
ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står
restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property
Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

December 2013 Vol. 162 No. 12. LIAHONA (USPS 311)
Danish (ISSN 522-9165) is published monthly by The Church of
Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple,
Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00
per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice
required for change of address. Include address label from a
recent issue; old and new address *must* be included. Send
USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution
Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-
5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)
may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to
Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Forslag til familieaften

*Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften.
Her er to eksempler:*

FOTOILLUSTRATION: DAVID STOKER

»Hjælp børn til at genkende Helligånden«, s. 10: Overvej at planlægge aktiviteter, hvor I skal bruge høresansen, synsevnen og bevægelser, der vil hjælpe jeres børn til at lære, hvordan Helligånden taler til dem, efter at have læst denne artikel. I kan læse og lave rollespil omkring juleberetningen. I kan lære salmer og primarsange, der handler om Frelserens fødsel, og opføre dem for venner og naboer. I kan sammen se på billeder af Frelseren eller stille et krybbspil, hvor alle kan se dem i jeres hjem. I kan planlægge et tjenesteprojekt sammen som familie. Uanset hvad I vælger, så hjælp jeres børn til at genkende fornemmelsen, når de føler Ånden.

»Bliv bedre hellige ved at tjene sammen med andre fra andre trosretninger«, s. 26: Overvej at finde en måde, hvorpå I kan være sammen med andre religiøse trosretninger i løbet af denne juletid. I kan slå jer sammen med en anden kristen familie og læse juleberetningen eller gå ud sammen og tilbyde jeres tjeneste. I kan invitere en familie fra en ikkekristen trosretning til at være med til familieaften og skiftes til at lære om hinandens overbevisninger og traditioner. Overvej at drøfte med jeres børn, hvilke sandheder, de har lært fra jeres venner.

PÅ DIT EGET SPROG

Liahona og andre kirkematerialer er tilgængelige på mange sprog på languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver artiklens første side.

Afrika, 32, 34

Andet komme, 8, 48, 68,
72

Bekendelse, 54

Biskopper, 54

Børn, 10

Familie, 10, 66, 67

Frihed, 16

Fristelse, 52, 56

Handicap, 64

Handlefrihed, 52

Helligånden, 10

Hjemmeundervisning, 58

Jesus Kristus, 7, 8, 16,
48, 68

Jul, 4, 16, 40, 41, 43, 44,
64, 72, 76

Kritik, 80

Medfølelse, 80

Medier, 56

Missionering, 4, 32, 34

Moral, 56

Omvendelse, 13, 16, 54, 56

Pagter, 44

Pionerer, 34, 74

Pornografi, 56

Primary, 71

Profeter, 34, 48

Profeti, 44

Slægtshistorie, 22

Smith, Joseph Fielding, 81

Tempeltjeneste, 22

Tilgivelse, 54

Tjeneste, 26, 32, 58

Uddelinger, 48

Undervisning, 10

**Præsident
Henry B. Eyring**
Førsterådgiver i Det
Første Præsidentskab

FAMILIE OG VENNER FOR EVIGT

Uanset hvor I bor, så har I venner, der søger efter den større lykke, som I har fundet ved at efterleve Jesu Kristi gengivne evangelium. De kan måske ikke beskrive denne lykke med ord, men de genkender den, når de ser den i jeres liv. De vil være ivrige efter at lære årsagen til denne lykke at kende, især når de ser, at I møder prøvelser på lige fod med dem.

I har følt denne lykke, når I har holdt Guds befalinger. Det er det levende evangeliums frugt, som er blevet os lovet (se Mosi 2:41). Man holder ikke Herrens befalinger for at blive set af andre mennesker, men de, der ser jeres glæde beredes af Herren til at høre det gengivne evangeliums gode tidender.

De velsnelser, som I er blevet skænket, har skabt forpligtelser og vidunderlige muligheder for jer. Som Jesu Kristi disciple, der har indgået pagter, er I forpligtede til at give andre muligheden for at finde større lykke, især jeres familie og venner.

Herren så jeres mulighed og beskrev jeres forpligtelse med denne befaling: »Det påhviler enhver, der er blevet advaret, at advare sin næste« (L&P 88:81).

Herren gør denne befaling lettere at adlyde gennem den forandring, der sker i jeres hjerte, når I accepterer og efterlever Jesu Kristi evangelium. Som følge deraf vil jeres kærlighed til andre vokse, og ligeledes jeres ønske om, at de kan få samme glæde, som I har oplevet.

Et eksempel på den forandring er måden, hvorpå I tager imod muligheden for at bidrage til missioneringen i Herrens værk. Fuldtidsmissionærer vil snart opdage, at de fra en sand nyomvendt kan forvente et varmt svar på en anmodning om en henvisning. Konvertitten længes efter, at venner og familie skal tage del i glæden.

Når jeres missionsleder eller missionærene spørger efter navne på nogen, som de kan undervise, er det en stor kompliment til jer. De ved, at venner har set jeres glæde, og derfor er disse venner blevet beredt til at høre og vælge at tage imod evangeliet. Og de har tillid til, at I vil være den ven, som de har brug for, når de kommer ind i riget.

I skal ikke frygte, at I vil miste venner ved at invitere missionærene til at møde dem. Jeg har venner, som afviste missionærene, men som gennem mange år har

takket mig for at ville tilbyde dem noget, som de vidste, var så værdifuldt for mig. I kan få evige venner ved at tilbyde dem evangeliet, som de kan se har bragt jer glæde. Lad aldrig muligheden for at invitere en ven og især et familiemedlem til at vælge at følge planen for lykke glide jer af hænde.

Der findes ingen bedre mulighed for en sådan invitation end i Kirkens templer. Der kan Herren tilbyde frelsens ordinancer til vore forfædre, som ikke kunne modtage dem i livet. De ser ned til jer med kærlighed og håb. Herren har lovet, at de vil få mulighed for at komme ind i hans rige (se L&P 137:7-8), og han har plantet en kærlighed til dem i jeres hjerte.

Mange af jer har følt glæde ved at tilbyde templets ordinancer til andre,

på samme måde som I gør, når I giver navne på personer til missionærene, som de kan møde. I har følt endnu større glæde ved at udføre ordinancer for jeres forfædre. Joseph Smith fik åbenbaring om, at evig glæde kun er mulig, hvis vi tilbyder vore forfædre vejen til denne velsignelse gennem stedfortrædende tempelordinancer (se L&P 128:18).

Juletiden vender vores hjerte til Frelseren og til den glæde, som hans evangelium har bragt os. Vi viser bedst vores taknemlighed til ham, når vi tilbyder andre den glæde. Taknemlighed bliver til glæde, når vi giver navne til missionærene og tager vore forfædres navne med til templet. Dette bevis på vores taknemlighed kan skabe evigtvarende venskaber og familiebånd. ■

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

Præsident Eyring forklarer, at vi kan vise vores taknemlighed til Frelseren ved at fortælle andre om evangeliet. I kan drøfte med dem, som I underviser, hvordan evangeliets gaver har velsignet deres liv. Overvej at invitere dem til bønsmødet at udvælge dem, som de måtte ønske at dele evangeliets gave med, og hvorledes de vil gøre det.

Bær dit vidnesbyrd

Denne jul kan du dele evangeliets gave ved at give en ven eller en nabo en Mormons Bog, hvor du har skrevet dit vidnesbyrd. Følg disse punkter for at gøre den klar:

1. På et stykke papir tegner du en rektangel på omkring 11 x 16 cm, og får en voksen til at hjælpe dig med at klippe den ud.
2. Lim et billede af dig selv – enten tegnet eller et foto – øverst på papiret.
3. Skriv dit vidnesbyrd under dit billede.
4. Få en voksen til at hjælpe dig med at lime papiret på indersiden af omslaget på Mormons Bog.

UNGE

Kunne jeg forære en Mormons Bog væk?

Josh Arnett

I mit første år i gymnasiet opfordrede min seminarlærer vores klasse til at give eksemplarer af Mormons Bog til venner, som ikke var medlemmer. Selvom jeg var frygtelig genert, tog jeg imod opfordringen.

Det tog mig et par dage at samle mod til mig, men til sidst gav jeg min ven Britny bogen i spisefrikvarteret og bar et kort vidnesbyrd. Britny takkede mig for bogen.

I slutningen af skoleåret flyttede Britny væk, men vi bevarede stadig kontakten. Hun fortalte mig om sit nye gymnasium og om, at næsten alle hendes venner var medlemmer af Kirken,

men hun talte aldrig med mig om noget åndeligt.

Det ændrede sig, lige inden jeg tog på mission. Jeg fik en besked fra Britny, der fortalte mig, at hun havde store nyheder: Hun skulle døbes, og hun ville gerne takke mig for at være hendes ven og gode eksempel.

Gud tog en genert 15-årig dreng uden nogen missioneringserfaringer og hjalp ham til at fortælle om evangeliet til nogen, som han vidste ville tage imod det. Jeg ved, at ved at lytte til Helligånden, kan vi finde mennesker omkring os, som venter på at lære om det gengivne evangelium. Jeg ved, at hvis

vi hjælper med at bringe en person til Herren, »hvor stor skal da ikke [vores] glæde være sammen med ham [eller hende] i [vores] Faders rige!« (L&P 18:15).

Forfatteren bor i Washington, USA.

Studér bønsumt denne artikel og find ud af, hvad du vil drøfte med den, du besøger: Hvordan vil forståelsen af Frelserens liv og mission øge din tro på ham og velsigne dem, som du våger over gennem besøgsundervisningen? Besøg reliefsociety.lds.org for yderligere information.

Jesu Kristi guddommelige mission: Den enbårne Søn

Dette er en del af en serie af besøgsbudskaber, der omhandler sider af Frelserens mission.

Vor Frelser, Jesus Kristus, kaldes den Enbårne Søn, fordi han er den eneste person på jorden, der blev født af en jordisk mor og en udødelig Fader. Han arvede guddommelige kræfter fra Gud, hans Fader. Fra hans mor, Maria, arvede han dødelighed og var underlagt sult, tørst, udmattelse, smerte og død.¹

Fordi Jesus Kristus var Faderens Enbårne, var han i stand til at give sit liv og få det igen. Skrifterne lærer os, at »ved Kristi ... forsoning« kan vi »få en opstandelse« (Jakob 4:11). Vi lærer også, at alle »kunne blive oprejst i udødelighed til evigt liv« hvis vi »ville tro« (L&P 29:43).

Når vi får større forståelse af, hvad det betyder for Jesus at være Faderens Enbårne Søn, vil vores tro på Kristus øges. Ældste D. Todd Christofferson fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Tro på Jesus

Kristus er overbevisningen og forsikringen om (1) hans status som Guds Enbårne Søn, (2) hans uendelige forsoning og (3) hans bogstavelige opstandelse.² Nutidige profeterne har således vidnet: »[Jesus Kristus] var ... den Enbårne Søn i kødet, verdens Forløser.«³

Fra skrifterne

Joh 3:16; L&P 20:21-24; Moses 5:6-9

NOTER

1. Se *Evangeliske principper*, 2010, s. 52.
2. D. Todd Christofferson, »Opbyg tro på Kristus«, *Liahona*, sep. 2012, s. 13.
3. »Den levende Kristus: Apostlenes vidnesbyrd«, *Liahona*, apr. 2000, s. 2-3.

Tro, Familie, Tjeneste

Fra vores historie

I Det Nye Testamente kan vi læse om kvinder, både navngivne og unavngivne, som udøvede tro på Jesus Kristus, lærte og efterlevede hans lærdomme og vidnede om hans tjenestegerning, mirakler og majestæt. Disse kvinder blev eksemplariske disciple og vigtige vidner i frelsesværket.

Fx bar Martha et stærkt vidnesbyrd om Frelserens guddommelighed, da hun sagde til ham: »... jeg tror, at du er Kristus, Guds Søn, ham som kommer til verden« (Joh 11:27).

Nogle af de første vidner om Frelserens guddommelighed var hans mor, Maria, og hendes kusine Elisabeth. Kort tid efter at englen Gabriel havde besøgt Maria, besøgte hun Elisabeth. Lige så snart Elisabeth hørte Marias hilsen, blev hun »fyldt med Helligånden« (Luk 1:41) og bar vidnesbyrd om, at Maria ville blive mor til Guds Søn.

Hvad kan jeg gøre?

1. Hvorfor er det vigtigt for mig at forstå Jesu Kristi rolle?
2. Hvordan øges vores tro, når vi holder vore pagter?

HERREN VIL VENDE TILBAGE TIL JORDEN I HERLIGHED

Alt det, vi foretager os i Kirken – missionering, slægtsforskning og tempeltjeneste, undervisning i evangeliet, at leve et kristuslignende liv – forbereder os og andre på det evige liv og på Herrens andet komme.¹

Hans første komme – hans jordiske liv – blev bevidnet af relativt få mennesker. Når han vender tilbage »med magt og stor herlighed«, vil hele menneskeheden være vidne til det (L&P 29:11). Det andet komme vil indlede tusindårsriget, hvor Frelseren vil »bo hos menneskene i retfærdighed på jorden et tusind år« (L&P 29:11).

Skrifterne beskriver mange begivenheder, der vil finde sted før det andet komme. Det vil bl.a. være:

- Det store frafald, et fald fra sandheden (se 2 Thess 2:1-3; 2 Tim 4:3-4).
- Gengivelsen af evangeliet og af præstedømmet, såvel som Mormons Bogs fremkomst (se Es 29:4-18; ApG 3:19-21).
- Evangeliet skal forkyndes over hele verden (se Matt 24:14).
- En tid med krig, ugudelighed og naturkatastrofer (se Matt 24:6-7; 2 Tim 3:1-7).
- »Tegn på himlen og på jorden« (Joel 3:3; se også Matt 24:29-30; L&P 29:14-16; 49:23).

Selv om vi kan se tegn på, at hans andet komme er nært forestående, er der ingen, der helt præcist ved,

hvornår Herren vender tilbage: »... den time og dag kender intet menneske, ej heller englene i himlen, ej heller skal de vide den, førend han kommer« (L&P 49:7).

Nogle vil ikke være forberedte på Frelserens tilbagevenden. Det vil være en frygtelig og sorgfuld tid for de gudløse, men en dag med fred og sejr for de retskafne. Derfor har sidstes dages profeter lært os, at vi skal leve, så vi kan være beredt til at møde vor Frelser, når som helst han kommer igen. Herren har sagt:

»På den dag, da jeg kommer i min herlighed, skal den lignelse, som jeg fortalte om de ti brudepiger, blive opfyldt.

For de, der er kloge og har modtaget sandheden og gjort den hellige Ånd til deres vejleder og ikke har ladet sig bedrage – sandelig siger jeg jer: De skal ikke blive hugget om og kastet i ilden, men skal udholde den dag« (L&P 45:56-57; se også Matt 25:1-13). ■

Se yderligere information i Luk 21; 2 Peter 3; L&P 45:16-52; 88:87-107; 133:17-56.

NOTE

1. Se fx David A. Bednar, »Børnenes hjerte skal vende sig«, *Liahona*, nov. 2011, s. 24; og Neil L. Andersen, »Forbered verden på det andet komme«, *Liahona*, maj 2011, s. 49.

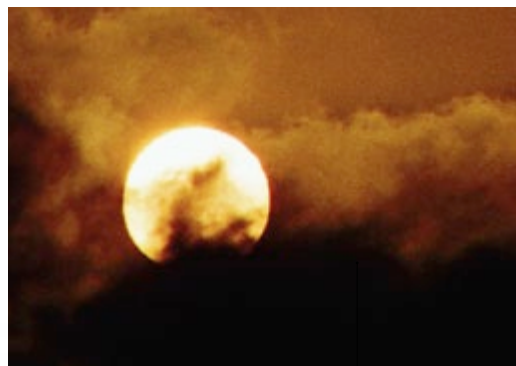

»Vi bærer vidnesbyrd om, at Jesus Kristus en dag vil vende tilbage til jorden. »Herrens herlighed skal åbenbares, og alle mennesker skal se den« (Es 40:5). Han skal herske som Kongernes Konge og regere som Herrernes Herre, og hvert knæ skal bøje sig og hver tunge skal tilbede ham. Enhver af os skal fremstilles for Gud for at blive dømt efter vore gerninger og vores hjertes ønsker.«

»Den levende Kristus: Apostlenes vidnesbyrd«, *Liahona*, apr. 2000, s. 3.

Forud for det andet komme vil der være jord-skælv, storme og torden og lyn, og bølgerne på havet skal »skylle over sine bredder« (se L&P 88:89-90).

»Solen forvandles til mørke og månen til blod, før Herrens store og frygtelige dag kommer« (Joel 3:4).

Frelseren vil vende tilbage i herlighed: »Og så skal udstrålingen af hans nærhed være, at solen skal skjule sit ansigt i skam« (L&P 133:49).

Frelseren vil stå på Oliebjerget, og jøderne vil spørge: »Hvad er det for sår i dine hænder og dine fødder?« Han vil svare: »Disse sår er de sår, hvormed jeg blev såret i mine venners hus ... Jeg er Jesus, som blev korsfæstet« (se L&P 45:48-52.)

De retfærdige vil opstå og tages op for at møde Frelseren i himlens søjler (se L&P 88:95-97).

HJÆLP BØRN TIL AT GENKENDE HELLIGÅNDEN

Merrilee Browne Boyack

Vi kan bruge de forskellige måder, som Helligånden kommunikerer på, til at hjælpe vore børn med at udvikle vidnesbyrd.

Som forældre til fire sønner har min mand og jeg altid søgt at hjælpe vore børn med at føle Helligånden og få et vidnesbyrd. På en usædvanlig måde fik vi et gennembrud i vores forståelse. Jeg stod i en butik, da tilskyndelsen kom.

Vores ældste søns karakterer i samfundsfag var på vej nedad. Vi havde talt med ham om det, opmuntret ham til at studere lidt flittigere, men der var stadig ingen forbedring. Vi havde bedt om ideer til at hjælpe ham. En dag i en boghandel fik jeg en stærk tilskyndelse til at købe en bog fra en bunke bøger, der var på udsalg.

Bogen handlede om, hvordan vi har forskellige indlæringsmåder. Mange mennesker er visuelle typer, hvilket betyder, at de lærer bedst ved det, de ser. Disse typer holder ofte meget af kunst og af at læse. Nogle lærer bedst ved at høre. De bearbejder information mest effektivt ved at høre den. Disse typer holder ofte af musik. Til sidst er der nogle kinæstetiske typer. De lærer bedst, når der er en bevægelse eller en aktivitet indblandet. Disse typer har det ofte svært i skolen, når lærerne beder dem om at sidde stille. De lærer bedst, når de bevæger sig.

Der var svaret! Vores søn var tydeligvis en auditiv type – han holdt meget af musik og af at tale! Vi fandt også ud af, at han ofte blev trukket ud fra samfundsfag, for at tage del i andre aktiviteter, og blev derefter af læreren bedt om at gå hjem og læse

materialet i stedet for. Han havde det svært, fordi han ikke hørte undervisningen i klassen. Da vi først forstod dette, opmuntrede vi ham til at læse sit hjemmearbejde højt og derefter drøfte det med os. Han karakterer skød hurtig i vejret.

Giv anledning til åndelige oplevelser

Men vores forståelse af indlæringsmetoderne endte ikke der. Efterhånden som vi studerede dette nærmere og observerede vore børn, indså vi, at Helligånden ofte underviser vore børn på den måde, som de bedst lærer på. Profeten Joseph Smith belærte om, at Ånden taler til os på vores sprog og på måder, som vi forstår. Helligånden tilpasser sit sprog for at kunne blive forstået af alle, selv små børn. »Vor himmelske Fader er altid tilgængelig for os. Han tilpasser sig vores fatteevne. Hvis han kommer til et lille barn, vil han tilpasse sig et lille barns sprog og evner. (Joseph Smith, i *History of the Church*, 3:392).«¹

At vide, at Ånden tilpasser sin kommunikation efter vores fatteevne, kan opmuntre forældre til at skabe muligheder for deres børn at høre Helligåndens belæringer på måder, som de bedst forstår. »Alle dine [børn] skal være oplært af Herren, dine [børn] får stor lykke« (Es 54:13).

Som tidligere nævnt, så hørte vores søn til den auditive type. Både han og vores tredje søn holdt meget af musik, så vi hørte ofte smuk musik fra Mormon Tabernakelkoret, såvel som klassisk musik i vores hjem. De følte Ånden stærkt under de omstændigheder. Vi havde også mange livlige samtaler om evangeliet, og dette hjalp dem med at lære sandheder, der blev bekræftet af Ånden, idet de hørte dem.

En anden søn var primært den visuelle type. Han holdt meget af at læse og følte Ånden bedst, når han læste skrifterne eller evangeliecentrerede bøger. Vi gav ham mange bøger, der hjalp ham til at føle Ånden og modtage et vidnesbyrd. Vi placerede også billeder med evangeliske motiver og ordsprog på vore vægge, så vores hjem blev et festmåltid af visuel læring.

Vores næstældste søn var både den visuelle og kinæstetiske type. Han var en meget aktiv dreng og var glædest, når han cyklede på sin mountainbike eller var på vandretur med sin far. Vi fandt ud af, at han følte Ånden bedst, når han var udendørs og var aktiv. Vi tog tit på lejrture, som familie, hvor vi talte om Jesus Kristus, skabelsen og frelsesplanen. Disse budskaber nåede vores søn på en meget stærk måde, når han tog del i disse aktiviteter.

Min mand og jeg opdagede også, at den kinæstetiske læring kan finde sted, når man tjener. Så vi lavede mange tjenesteaktiviteter sammen med vore børn, så de kunne se, høre og deltage. Dette skabte et vidunderligt miljø, hvor alle vore sønner kunne lære noget om næstekærlighed og kristuslignende tjeneste, og disse projekter gav især genlyd hos vores næstældste søn.

At høre og forstå

Vi lærte også, at mennesker »hører« Helligånden på forskellig vis. Jeg underviste engang relativt nye

medlemmer i en søndagsskolelektion, og jeg stillede dette spørgsmål: »Hvordan føler I Ånden?« Deres svar var meget oplysende. En svarede: »Jeg føler klarhed i mine tanker.« En anden svarede: »Jeg får en varm følelse indeni«, mens en anden fortalte: »Jeg føler en enorm ro.« En kvinde, der kun havde været medlem et par måneder, sagde: »Jeg får en prikken over det hele!« Og flere gav udtryk for, at de til tider »hørte« en stemme, der talte til dem, eller at de modtog nye ideer.

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum har belært: »De mere kendte måder at modtage åbenbaring eller inspiration på er dog ved ord eller tanker i sindet (se En 1:10; L&P 8:2-3), ved at forstanden pludselig oplyses (se L&P 6:14-15), ved gode eller dårlige følelser for en tiltænkt handling eller endog ved inspirerede opførelser, sådan som det sker ved en koncert eller en teaterforestilling ... Inspiration kommer mere som en følelse end en lyd.«²

Det er tydeligt, at vi hver især kan høre og føle Helligåndens kommunikation på forskellige måder. Vi må gå længere end blot at undervise børn om, at de føler en varm følelse, for sådan oplever de det måske ikke; de modtager måske inspiration på en anden måde.

Ældste Jay E. Jensen, tidligere medlem af De Halvfjerds' Præsidium, fortalte denne beretning om et medlem af De Tolv Apostles Kvorum, som var på en rejse rundt i en mission. Imellem to zonekonferencer vendte denne apostel sig mod dette medlem af De Halvfjerds, som havde talt ved

den forrige conference, og sagde: »Jeg tænker på, om du mon har efterladt et indtryk i missionærernes sind, der har skabt flere problemer end du kan løse. På mine rejser i Kirken har jeg fundet relativt få mennesker, der har oplevet en brænden i brystet. Faktisk har mange mennesker fortalt mig, at de er blevet frustrerede over ikke at have oplevet denne følelse, til trods for at de har bedt eller fastet i en længere periode.« Ældste Jensen fortsatte: »I årenes løb har jeg forsøgt at lære om de forskellige måder, hvorpå Herrens Ånd virker. Gud taler med sikkerhed fra himlen, men han

manifesterer, bekræfter eller vejleder på mange forskellige måder.«³ Det er meget vigtigt at lære børn, at de må lære at lytte efter Ånden på den måde, som han taler til dem på.

Når vi underviser vore børn, taler vi om principper som tro, omvendelse, dåb og Helligåndsgaven. At lære dem at høre og forstå tilskyndelserne, der kommer til dem, er vigtig for deres åndelige udvikling. Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) gav os dette råd: »Jeres børn får brug for al den styrke og al den tro, som I kan indgyde dem, mens I endnu har dem omkring jer. Og de får også brug for en større styrke, som kommer fra en højere magt.«⁴

Det er en stor velsignelse i vores liv at modtage vejledning og retning fra vor himmelske Fader. Efterhånden som vi underviser vore børn om, hvordan man modtager og lægger mærke til disse tilskyndelser, følelser og instrukser, vil de blive i stand til at få personlige vidnesbyrd, der vil styrke dem i fremtiden. Helligånden vil være deres konstante ledsager, og de vil være i stand til at høre ham tydeligere. Som forældre kan vi hjælpe til i denne proces og hjælpe vore børn med at blive velsignede. ■

Forfatteren bor i Californien, USA.

NOTER

1. Gérald Caussé, »Som selv et barn kan forstå«, *Liahona*, nov. 2008, s. 32.
2. Dallin H. Oaks, »Otte grunde til åbenbaring«, *Liahona*, sep. 2004, s. 8.
3. Jay E. Jensen, »Have I Received an Answer from the Spirit?« *Ensign*, apr. 1989, s. 21- 22.
4. Gordon B. Hinckley, »Disse, vore små«, *Liahona*, dec. 2007, s. 7.

OMVENDELSE

Frelseren Jesu Kristi forsoning gør omvendelse mulig, og enhver af os må omvende os.

Nogle gange kan vi blive ængstelige, når syndens alvorlige karakter kræver bekendelse til en biskop eller grenspræsident, forklarer ældste Bradley D. Foster fra De Halvfjerds i artiklen på s. 54-55 i denne måneds nummer: Dog vil »de, der har vandret på omvendelsens vej, kunne fortælle dig, at ikke blot er rejsen mulig, men når du er nået frem og kan se dig tilbage, er dette, hvad du vil kunne se:

Du kan gøre det. Og når du gør det, vil alt blive bedre ...

Så snart du får begyndt på det, vil du føle en lettelse ...

Din biskop vil hjælpe dig gennem det. Du vil holde af ham og aldrig glemme ham.»

Forslag til undervisning af de unge

Læs afsnittet om omvendelse i *Til styrke for de unge* sammen med jeres teenager. Tal om de velsignelser, vi kan modtage gennem forsoningen og om, hvordan omvendelse gør dem mulige.

I kan også dele jeres vidnesbyrd om omvendelse og forsoningen, og

hvilken betydning de har i jeres liv. I kan måske også bede jeres teenagere om at dele deres vidnesbyrd om omvendelse med jer. Og hvor det er passende, kan I bede jeres teenagere hjælpe yngre søskende med aktiviteten beskrevet herunder.

Forslag til undervisning af børn

For at demonstrere, hvad det betyder at være på den sti, som Herren har befalet os at følge, kan I overveje at bruge en legetøjsbil (eller en flyvemaskine, båd eller vogn) i et eksempel. Brug et vejkort og bed børnene om at flytte bilen fra et punkt til et andet på kortet. Spørg: »Hvad må man gøre, hvis bilen begynder at køre væk fra kursen?»

Når det står klart, at bilen må hjælpes tilbage på rette kurs, hvis den afviger fra kursen, kan I spørge, hvordan dette minder om omvendelse. Forklar, at vi sommetider på vores rejse gennem livet må ændre kurs for at sikre os, at vi er på rette vej. Nogle gange kan vi gøre det selv. Men andre gange har vi brug for hjælp. Bed børnene om at fortælle om tidspunkter, hvor de har hjulpet sig selv, tidspunkter, hvor andre har hjulpet dem samt, hvordan vor himmelske Fader og Jesus Kristus

SKRIFTSTEDER OM OMVENDELSE

Ordsprogenes Bog 28:13

Esajas 1:16-18

Enosh 1:2-8

Mosija 4:1-3; 26:30-31

Alma 34:32-33

Helaman 12:23

3 Nefi 9:20-22

Lære og Pagter 18:10-13;

58:42-43

kan hjælpe dem. Når I underviser i dette emne, husk da på, at børn under otte år ikke kan holdes ansvarlige og ikke behøver at omvende sig, men det er værdifuldt, at de lærer om omvendelsens princip.

Drøft deres svar med dem og tal sammen om, hvordan omvendelse er en gave fra vor himmelske Fader og Jesus Kristus, der gør det muligt for os at vende tilbage til dem igen. ■

Ældste M. Russell Ballard taler til de hellige i Europa

Den samme tro, som de første europæiske pionerer udviste, er nu nødvendig, hvis de sidste dages hellige skal føre Guds kirke og rige fremad, sagde ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum i en transmission til Kirkens medlemmer i Sverige, Danmark, Finland, Norge og Island.

»Hvad vil Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige være om 20 år fra nu her i jeres lande?« sagde ældste Ballard. »Hvad vil vi sige til de

Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum står blandt Kirkens medlemmer efter et møde i Stockholm i juni.

første skandinaviske medlemmer af Kirken, hvis vi ikke kan rapportere, at vores tro, vores mod og vore handlinger var ligesom deres, at vi gjorde vores bedste for at styrke Kirken i hver eneste menighed og gren, stav og distrikt?»

Transmissionen var en del af ældste Ballards nylige besøg i Stockholm, London og Paris.

Ældste Ballard mødte missionærerne, der tjener i Sverige, og talte til de unge voksne i Stockholm. Dette møde blev transmitteret til 402 kirkebygninger i Det Europæiske Område. Han talte om betydningen af ægteskab og understregede, at de valg, som de unge voksne træffer om at efterleve evangeliets principper, vil afgøre Kirkens fremtid. Han udfordrede hver enkelt til at bringe en person ind i Kirken eller bringe nogen tilbage til Kirken inden årets udgang.

Ældste Ballard talte også til Kirkens medlemmer i en nordisk konference, der blev sendt til alle kirkebygninger i Sverige, Danmark, Finland, Norge og Island. Kirkens medlemstal i de nordiske lande er flere end 23.000 medlemmer i 123 menigheder.

I London mødtes ældste Ballard og ældste José Teixeira, den europæiske områdepræsident, med missionærer, der tjener i London- og London Syd-missioneren. Hundredvis af missionærer lyttede til ældste Ballards vidnesbyrd og følte hans begejstring for missionering.

I Frankrig mødte ældste Ballard missionærerne i Versailles. Han var også forbi grunden, hvor templet i Paris skal bygges. Det blev bekendtgjort ved oktoberkonferencen i 2011. ■

Fra en beretning af Sarah Jane Weaver, Church News.

Mormons Bog udgivet på malajisk

Kirken har bekendtgjort udgivelsen af Mormons Bog på malajisk, hvilket er det 109. sprog, som denne bog med hellig skrift er udgivet på. Den slovakiske Mormons Bog blev tilgængelig i marts i år. Malajisk tales i de sydøstasiatiske lande Malaysia, Singapore, Indonesien og Indien.

Den malajiske Mormons Bog fås gennem de lokale distributionscentre og online på store.lds.org (katalognr. 35607 348) og scriptures.lds.org.

Hjælpekilder til at undervise børn på LDS.org

I årtier har lærere, ledere og forældre suppleret deres undervisning i evangeliet med hjælp fra tidsskrifterne *Friend* og *Liahona*. Nu ligger nogle af disse hjælpekilder online på LDS.org og er organiseret, så I let kan finde den hjælp til lektioner, som I leder efter.

Man kan på engelsk søge efter emne, kategori og også efter Primarys lektionsnummer ved at indtaste »Resources for Teaching Children« (hjelpekilder til at undervise børn) i søgefeltet på LDS.org. I kan også komme hen til denne side fra hjemmesiden med primaryhæftet.

Emneindekset til Hjælpekilder til at undervise børn findes også på spansk og portugisisk, og der er på disse sprog også både adgang fra LDS.org og fra *Liahonas* hjemmeside.

Hjelpekilderne omfatter historier, aktiviteter, *Liahona*-artikler og andre kirkegodkendte mediematerialer til at undervise børn hjemme eller i kirken. Der bliver tilføjet nye emner hver måned.

Fra en beretning af Camille West, LDS.org News and Events.

Primary fylder 135 år

For 135 år siden var biskop John W. Hess i Farmington i Utah i USA bekymret over opførslen blandt børnene i hans menighed. Han kaldte mødrene i menigheden sammen og talte om betydningen af at vejlede de små børns sindelag.

Aurelia Spencer Rogers lyttede, og talte derpå med Eliza R. Snow, som besøgte Farmington i foråret 1878. Søster Snow talte derefter med Kirkens præsident John Taylor, som bemyndigede biskop Hess til at danne en organisation for børn

i hans menighed. Primary i Farmington Menighed blev formelt organiseret den 11. august 1878 med søster Rogers som præsident.

I dag nyder omkring en million børn over hele verden godt af Primary hver uge. Primaryledere og -lærere stræber efter at støtte forældrene i deres rolle for at hjælpe børn med at opnå vidnesbyrd om vor himmelske Fader, Jesus Kristus og det gengivne evangelium. ■

Fra en beretning af Rosemary M. Wixom, Jean A. Stevens og Cheryl A. Esplin, Primarys hovedpræsidentskab.

Det første primarymøde, af Lynn Fausett og Gordon Cope.

Primaryledere og -lærere stræber efter at hjælpe børn med at opnå vidnesbyrd om vor himmelske Fader, Jesus Kristus og det gengivne evangelium.

O, LAD OS HØJT HAM PRISE

*Hvad, der end binder os – synder,
omstændigheder eller begivenheder fra
fortiden – så er Herren Jesus Kristus, den
store Immanuel, kommet for at slippe os fri.*

Mere end 700 år før Jesu Kristi fødsel, profeterede Esajas om ham med ord, som Georg Friedrich Händel anvendte i sit oratorium *Messias*: »For et barn er født os, en søn er givet os, og herredømmet skal ligge på hans skulder. Man skal kalde ham Underfuld Rådgiver, Vældig Gud, Evigheds Fader, Freds Fyrste« (Es 9:5).

Händels *Messias* vækker også følgende formaning til live med vidunderlig musik, der er baseret på Esajas 40:9: »Stig op på et højt bjerg, Zions budbringer, råb højt, Jerusalems budbringer, råb uden frygt! Sig til Judas byer: Her kommer jeres Gud!«¹

Se jeres Gud, født og svøbt som en baby i Betlehem. Se jeres Gud, født i fattigdom og enkelthed, så han måtte gå blandt almindelige mennesker som en almindelig mand. Se jeres Gud, den endeløse og evige Forløser, tilsløret i kød og kommet for at bo på selv samme jord, som han skabte.

Tag med mig til den hellige, første jul i Betlehem, for at tænke på vor Frelsers fødsel. Han kom i den stille nat, i tidernes midte, han, som er Immanuel (se Es 7:14), en kvist fra Isaajs stub (se Es 11:1), solopgangen (se Luk 1:78), Herren den Almægtige (se 2 Kor 6:18). Hans fødsel markerede det lovede besøg af jordens skaber, nedstigningen fra Gud

til menneske (se 1 Ne 11:16-27). Som Esajas skrev om begivenheden: »Det folk, der vandrer i mørket, skal se et stort lys, lyset skinner for dem, der bor i mørkets land« (Es 9:1).

Vi ved fra nutidig åbenbaring, at Israels forudordinerede konge kom til jorden i foråret (se L&P 20:1). Mika profeterede, at han ville blive født i Betlehem – »lille blandt Judas slægter« (Mika 5:2). Den lille by, hvor han blev født, stod i skyggen af det mægtige Jerusalem, som lå 8 km mod nord. Jerusalem var Judæas hovedstad, sæde for templet og bastion for romersk styrke. I modsætning til dette var Betlehem en landsby med egen produktion og landbrug. Dens eneste krav på berømmelse var, at den var Davids fødeby, Israels fordums konge, gennem hvis slægtslinje Kristus ville blive født; derfor blev den lille by ofte kaldt for Davids by. Det er et hebræisk navn, *Beth Lechem*, der betyder »brødhuset«,² et navn, der ikke havde nogen særlig betydning, indtil han, der blev kendt som livets brød, blev født.

Markerne, der lå omkring Betlehem, var hjem for talrige fåreflokke, og det var typisk tidligt om foråret, at de små kid blev født. Hyrderne var ofte vågne de fleste nætter og tog sig af deres får under den krystalklare

Freleseren kendte livet fra alle sider og vinkler, både over og under. Han, der var den største, gjorde sig selv til den mindste – den himmelske Hyrde blev også Lammet.

nattehimmel; derfor havde englenerne, der bragte nyheden om Freleserens fødsel, ingen grund til at vække dem.

Guds Lam

Dregebarnet, der kom på denne tid af året, er kendt som »Guds lam« (Joh 1:29; 1 Ne 11:31; L&P 88:106). Det er en titel med stor betydning, for han kom med lammene og ville en dag blive ført til slagting »som et lam« (Es 53:7). Paradoksalt nok var han også den gode hyrde (se Joh 10:11), den, der tager sig af lammene. Derved repræsenterer disse »tvilling-symboler« på hans liv både dem, der tjener, og dem, der bliver betjent. Det var kun rigtigt, at Kristus skulle bære begge kapper, for i sit liv »steg [han] ned under alt« (L&P 88:6), og i evigheden »steg [han] op til det høje« og er i og gennem og »omslutter alting« (L&P 88:6, 41). Han kendte livet fra alle sider og fra alle vinkler, både over og under. Han, der var den største, gjorde sig selv til den mindste – den himmelske hyrde, som også blev til lammet.

Hans komme var mere end blot fødslen af en stor profet, indtoget af den lovede arving til den royale trone, eller ankomsten af det eneste fuldkomne menneske, der nogensinde

ville betræde denne jord. Det var himlens Guds komme, »for at betræde sin fodskammel og næsten være som menneskene.«³

Jesus Kristus er denne verdens skaber og Det Gamle Testaments store Jahve. Det var hans røst, der hørtes på Sinajbjerget, hans kraft, der støttede udvalgte israelitter på deres vandring og hans tilstedeværelse, der åbenbarede vidunderlige tilkommende ting for Enok, Esajas og alle profeterne. Og deri ligger det største mirakel ved Jesu fødsel: Da Gud og Skaberen af himmel og jord først åbenbarede sig selv som person til verden, valgte han at gøre det som et lille barn – hjælpeløs og afhængig.

Ifølge en gammel hebraisk tradition, skulle Messias fødes i påsken. Vi ved, at i tidernes midte faldt april midt i ugen for påskefesten – den hellige, jødiske højtideligholdelse af Israels frelse fra den ødelæggende engel, der bragte død over Egyptens førstefødte sønner. Hver eneste israelitisk familie, der ofrede et lam og smurte dets blod på overliggeren af deres hjem, blev skånet (se 2 Mos 12:3-30). 33 år efter Kristi påskefødsel, blev hans blod smurt på korsets overligger for at frelse sit folk fra dødens og syndens ødelæggende engle.

Påskehøjtideligheden kan have været årsagen til, at der ikke var plads til Maria og Josef på herberget. Jerusalems befolkningstal steg med titusinder i løbet af påsken, der tvang rejsende til at søge logi i nabobyerne. Maria og Josef tog til Betlehem, der var hjemby for Josefs forfædre, for at opfylde kravene for en folketælling, der var udstedt af kejser Augustus. Folketællingens krav tillod dem at vise sig i Betlehem på et hvilket som helst tidspunkt i løbet af året, men de valgte

sandsynligvis påsken, da moseloven krævede, at alle mænd viste sig i Jerusalem i påsken.⁴ Fordi Betlehem bogstavelig talt lå lige rundt om hjørnet fra den hellige stad, kunne parret fra Nazaret slå to fluer med et smæk.

Værten på herberget er gået over i verdenshistorien. Men med tanke på den mængde, der har bevæget sig igennem området i løbet af påsken, kan vi ikke bebrejde ham for ikke at have kunnet tilbyde plads til parret fra Nazaret. Mens flertallet af påskens pilgrimme slog lejr i de mange tusinder af telte i udkannten af Jerusalem, søgte tusindvis af andre tilflugt på de lokale herberger, også kendt som karavanseraier. Betlehems kro var uden tvivl propfuld, og værtens tilbud om stalden var sikkert en oprigtig venlig handling.

Selv om parret havde fået et værelse på herberget, ville det kun have budt på primitive forhold. En typisk khan på det tidspunkt var bygget af sten og indeholdt flere små rum, der hver især kun bestod af tre vægge og var med den åbne side til åben skue for alle. Stalden var derimod nok en lukket gårdhave eller måske

Ifølge en gammel hebraisk tradition, skulle Messias fødes i påsken. Vi ved, at april i tidernes midte faktisk faldt sammen med påskeugen.

endda kalkstenshule, hvor gæsternes dyr holdt til.⁵ Uanset om det var i en gårdhave, hule eller andet tilflugtssted, så havde Kristi fødsel blandt dyrene én klar fordel i forhold til det overfyldte herberg: Her herskede der i det mindste ro og fred. I den henseende var tilbuddet om stalden en velsignelse, der lod den mest hellige fødsel i den menneskelige historie finde sted i ærbødig ro.

Frihed til de fangne

Syv hundrede år før denne første jul, skrev profeten Esajas en messiansk profeti, som Frelseren senere læste for sine medborgere i Nazaret: »Gud Herrens ånd er over mig, fordi Herren har salvet mig. Han har sendt mig for at bringe godt budskab til fattige og lægedom til dem, hvis hjerte er knust, for at udråbe frigivelse for fanger og løsladelse for lænkedede« (Es 61:1; se også Luk 4:18-19).

Når vi læser om Kristi mission om at proklamere frihed til de fangne og løslade de lænkedede, tænker vi sikkert først på hans tjenestegering i ånde verdenen blandt de døde. *Men vi er alle fanger* – fangne af den dødelige krops nedbrydelse og svaghed og underkastet kødets fristelser, sygdom, og i sidste instans, døden – og *vi har alle brug for at blive løsladt*.

Uanset, hvad der binder os – synder, omstændigheder eller begivenheder fra fortiden – så kan Herren Jesus Kristus, den store Immanuel, sætte os fri. Han proklamerer frihed til de fangne og frihed fra dødens bånd og syndens, uvidenhedens, stolthedens og fejlens fængsel. Det blev profeteret, at han ville sige til de fangne: »Gå ud!« (Es 49:9). Den eneste betingelse for vores frihed er, at vi kommer til ham med et knust hjerte og en angergiven ånd, at vi omvender os og søger at gøre hans vilje.

For ca. 30 år siden mødte jeg en mand, som jeg vil kalde Thomas. Han var 45 år, da jeg mødte ham. Tyve år tidligere havde hans forældre tilsluttet sig Kirken. Thomas havde ingen interesse i sine forældres nye religion. Men hans forældre elskede ham, og de skattede håbet om, at deres søn en dag ville kende sandheden af det gengivne evangelium.

Som årene gik forsøgte de mange gange at overtale ham til at i det mindste mødes med missionærerne og høre deres budskab. Han afviste evangeliet gang på gang og håned sine forældre for deres religiøse tro.

En dag sagde hans mor i desperation: »Thomas, hvis du tager missionærlektionerne én gang, så lover jeg, at jeg aldrig vil tale med dig om Kirken igen.« Thomas besluttede, at dette var en god handel og gik med til at mødes med missionærerne. Under de første tre lektioner sad han der bare, fyldt af stolthed og gjorde af og til grin med det, som ældsterne underviste i.

Under den fjerde lektion, der handlede om Jesu Kristi forsoning og evangeliets første principper, sagde Thomas intet, men blev usædvanlig stille og lyttede omhyggeligt. I slutningen af lektionen bar ældsterne deres vidnesbyrd om Frelseren. En af missionærerne følte sig tilskyndet til at slå op i sin Bibel og læse disse ord:

»Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.

Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtom og ydmyg af hjertet: så skal I finde hvile for jeres sjæle« (Matt 11:28-29).

Ud af det blå begyndte Thomas at græde. »Siger I, at Kristus kan tilgive mig for *mine* synder?« spurgte han. »Jeg har levet et forfærdeligt liv. Jeg hjem søges af minderne om mine synder. Jeg ville gøre hvad som helst for at blive fri af den skyld, jeg føler.«

Hans stolthed havde været en facade, der skjulte en sjæl, der var taget til fange af synd og skyld. Ældsterne forsikrede Thomas om, at Kristus ville tilgive ham og fri ham fra skyldens byrde, hvis han ville omvende sig, blive døbt og bekræftet. De bar deres vidnesbyrd om forsoningens kraft. Fra det øjeblik forandrede alt sig i Thomas' liv. Han havde meget, som han måtte omvende sig fra, men gennem Herrens velsignelser kunne han blive døbt.

Mere end 20 år senere, da jeg sad i kirkesalen i templet i Frankfurt, Tyskland, vendte en gråhåret mand sig mod mig og spurgte: »Er du ikke ældste Porter?« Til min store glæde

genkendte jeg Thomas – en mand fri fra fangenskab ved Jesu Kristi kraft og stadig trofast i Herrens kirke.

Vi kan ved denne juletid beslutte os for at nærme os vor Fader i himlen i ydmyg bøn og bede om hans elskede Søns kraft til at være med os i vores daglige færden og fri os fra vores personlige former for fangenskab, stort eller småt.

O hellige nat

I december 1987, to uger før juleaften, rejste jeg på forretningsrejse til Israel. Det var desværre ikke en fredelig tid i det hellige land. Der var demonstrationer på Vestbredden, gaderne i den gamle del af Jerusalem lå øde hen og man havde barrikaderet butikkerne. Luften var tyk af den politiske spænding, og for at gøre det hele værre, så var det meste af ugen præget af kold regn. Turister i flokkevis holdt sig væk af frygt for volden. Men mens jeg gik gennem Jerusalem, fyldtes mit hjerte med fred over at vide, at det var denne by, som Forløseren elskede så højt.

Jeg vendte tilbage til USA sent fredag aften før jul. To dage senere, da det var sabbat, vækkede mit vækkeur mig med musikken fra »O hellige nat«:

Vi kan i denne juletid beslutte os for at nærme os vor Fader i himlen i ydmyg bøn og bede om hans elskede Søns kraft til at være med os i vor daglige færden og fri os fra vore personlige former for fangenskab, store eller små.

*Kongernes konge lå i ydmyg krybbe,
i alle vor trængsler født til at være vor ven.⁶*

Musikken og budskabet gik lige i hjertet på mig, og tårerne fik frit løb, mens jeg tænkte over Israels Forløseres vidunderlige offer og fuldkomne liv – han, som blev født for at være de sagtmodiges ven og de ydmyges håb. Jeg mindedes min oplevelse i Jerusalem, og en kærlighed til ham, som kom til jorden og påtog sig alle vore synder, gennemstrømmede min krop. Jeg blev overvældet af at tænke på, at han måske anså mig som en ven. Jeg har aldrig glemt de ømme følelser den tidlige søndag morgen, som var et af de reneste vidnesbyrd, jeg nogensinde har modtaget.

Jeg bærer mit vidnesbyrd om verdens Frelser. Jeg ved, at han lever. Jeg ved, at han var forudordnet før verdens skabelse for at proklamere frihed til de fangne. Om hans fødsel og liv siger jeg: »O, lad os højt ham prise.«⁷ ■

Fra talen »A Child Is Born«, der blev holdt på Brigham Young University den 9. dec. 2008. Hvis du vil læse hele den engelske tekst, så gå ind på speeches.byu.edu.

NOTER

1. *The Messiah*, red. T. Tertius Noble, 1912, vi.
2. Se Guide til Skrifterne, »Betlehem«, s. 17.
3. Fri oversættelse af »O God, the Eternal Father«, *Hymns*, nr. 175.
4. Se Bible Dictionary, »Feasts«.
5. Nelson, Russell M. Nelson, »Den fred og glæde, som kommer af at vide, at Frelseren lever«, *Liahona*, dec. 2011, s. 21.
6. »Cantique de Noël« (»O Holy Night«), *Recreational Songs*, 1949, s. 143. Teksten er oversat fra den engelske sangtekst.
7. »O, kom hver en trofast«, *Salmer og sange*, nr. 125.

Indeksering ER VIGTIGT

Indeksering gør flere optegnelser tilgængelige på nettet, så medlemmer både kan finde og tage familienavne med til templet.

Jennifer Grace Jones
Kirkens Tidsskrifter

Der lå en lille lap på tastaturet, hvor der stod: »Denne computer er reserveret til Samuel kl. 5.« Som svar på sin stavspræsidents udfordring om, at staven skulle indtaste 1 million navne, begyndte 14-årige Samuel B. fra Utah at stå op kl. 5, så han kunne indtaste inden skole. Med kun én computer i hjemmet og seks søskende, der alle havde lektier, der skulle laves, måtte Samuel ofre noget af sin søvn for at kunne få tid ved computeren.

Men Samuels begejstring smittede hurtigt af på resten af hans familie. Snart ofrede hans bror Nathan tid fra basketball, og hans søster Ivylyn ofrede tid fra læsning for at kunne indtaste. »Jeg er aldrig blevet udfordret så meget af mine børn,« fortæller Samuels far. »Indtil de blev involveret, har jeg altid syntes, at indeksering var udfordrende. De har lært mig, at det kan være nemt og sjovt.« Den følgende nytårsaften skyndte børnene sig for at kunne nå deres årlige mål for at indtaste inden midnat.

Tusindvis af kilometer derfra havde familien Lanuza i Guatemala fået samme begejstring. Familien på ni – fem børn, mor, far, bedstemor og bedstefar – deler én computer. Når børnene bruger computeren til lektier og mor er ved at færdiggøre sine studier på universitetet og far arbejder, så er der altid rift om computeren, og hvert familiemedlem skiftes til at indtaste. Tilsammen har familien indtastet over 37.000 optegnelser i 2011.

Disse børn og deres familier er vokset med den udfordring, som ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum gav Kirkens unge i oktober 2011:

»Mange af jer tror, at slægtsforskning udelukkende skal udføres af ældre mennesker. Men så vidt jeg ved, findes der ikke en aldersgrænse i skrifterne eller kirkeledernes retningslinjer, der begrænser denne vigtige tjeneste til modne voksne mennesker ...

Jeg opfordrer Kirkens unge til at lære om og opleve profeten Elias' ånd.«¹

Hurtig og nem slægtsforskning

Indeksering er en nem måde for alle at lægge ud med slægtsforskning på og opleve Elias' ånd. Myndigheder og kirker har bevaret optegnelser på personer og familier i flere århundreder, men det har været svært at få adgang til disse optegnelser og de har været meget tidskrævende at sortere i. Før i tiden måtte personer, der boede et andet geografisk sted end deres fædreland, rejse tilbage til disse lande og gennemgå optegnelserne, uden at vide, om de ville finde et eneste familienavn.

Introduktionen af indeksering gennem FamilySearch i 2006 satte turbo på slægtsforskningen. Navne, der engang lå gemte på håndskrevne optegnelser og opbevaret i fjerntliggende arkiver, er nu blevet transskriberet (indekseret) og kan nu søges med det samme på computeren. For at kunne

opnå dette, downloader frivillige »portioner« af optegnelser på omkring 10 til 50 navne ned på deres computer. De skriver navnene, datoer og anden information ind på FamilySearchs database, hvilket muliggør søgning på elektroniske indeks.

Før præsentationen af indeksering på FamilySearch kunne det tage år at skabe søgbare indeks for bare et sæt optegnelser, der anvendte tidligere navneuddragnings-teknikker. Michael Judson, leder af indekseringen hos FamilySearch, fortæller, at det tog 11 år at indeksere Freedman Bank Records (USAs optegnelser over frie slaver, der oprettede bankkonti). Nu anslår han, at det kun ville tage måneder.

Frivillige verden over har indtastet flere end 1 milliard optegnelser siden 2006, men der er stadig meget arbejde, der skal gøres. Milliarder af andre optegnelser venter i Granite Mountain Records Vault i Salt Lake City i Utah. Udover det er der optegnelser i andre arkiver verden over, som Slægtshistorisk Afdeling er ved at nedfotografere med en hastighed på omkring 35 millioner digitale billeder pr. måned.

Specifikke situationer, specifikke velsignelser

Det Første Præsidentskab har udtalt: »Medlemmer opfordres til at deltage i FamilySearch-indekseringen, som er af afgørende betydning for slægtshistorie og tempeltjeneste.«² Medlemmer fra hele verden reagerer på dette råd og modtager enestående velsignelser.

De hellige i Ukraine arbejder hårdt på at skabe elektroniske indeks, der vil fremskynde slægtsforskningen i Østeuropa. Familien Rudenko i Kijev er et godt eksempel. De ofrer for at kunne betale for internet, så de og deres børn kan indtaste navne. Søster Rudenko lader familiens bærbare computer stå på køkkenbordet, så hun kan indtaste, når hun lige får lidt tid til overs i løbet af dagen. Hun taster navne ind med én hånd, mens hun holder en baby med den anden. Deres 16-årige søn og 12-årige datter er også blevet regelmæssige indtastere, og familien tager sommetider til statens arkiver for at søge efter familienavne. Familien Rudenko indsender regelmæssigt navne til templet og udfører ordinancerne for disse navne, hvilket nogle gange fører til flere tempelbesøg om ugen.

Søster Rudenko fortæller om de velsignelser, som hun har modtaget gennem slægtsforskning: »Jeg tror på, at indeksering og slægtsforskning vil beskytte os. I min patriarkalske velsignelse bliver jeg lovet, at dette arbejde vil beskytte mig og mine børn. Deres sind vil forblive rent, og de vil blive i stand til at modstå denne verdens dårlige indflydelse ... Mine børn har Guds kraft fra dette arbejde.«

Mange medlemmer er ved at opdage, at indeksering tilbyder en betydningsfuld mulighed for at tjene, uanset færdighed eller situation. Malinda Perry fra Utah, USA, var 24 år, da hun kom ud for en bilulykke, der lammede hende fra halsen og ned. Mens hun tilpassede sig sin nye livsstil, bad søster Perry om at finde måder, som hun kunne tjene på. Hun modtog sit svar, da Rayleen Anderson fra stavens hjælpeforeningspræsidentskab besøgte hende og lærte hende, hvordan man indtaster. Nu bruger søster Perry tid på computeren hver dag med en pind tapet til sin hånd, som bevæger sig lige nok til at kunne taste. Hun indtaster en portion navne hver dag.

»I stedet for at fokusere på mig selv, som jeg plejede at gøre, er mit fokus flyttet hen på at tjene andre,« siger søster Perry. »Jeg elsker Herren, og jeg holder af at tilbyde hans velsignelser til andre gennem indeksering.«

Mens han lyttede til en præsentation om slægtsforskning, fik stavspræsident David Pickup fra Chorley i England en tilskyndelse om, at indeksering ville hjælpe medlemmerne i hans stav til at øge deres ønske om at komme til templet. Men han tænkte over, hvordan noget, der lignede almindelig indtastningsarbejde, kunne lede mennesker til templet?

Han besluttede sig for at prøve at indtaste og oplevede, at det bragte et større mål af Elias' ånd ind i hans liv. For ham er indeksering blevet et »forædlende« arbejde. »Man kan ikke indtaste og kun tænke på de navne, man indtaster, man tænker også på ens egne familienavne,« siger han.

Præsident Pickup udfordrede medlemmerne i sin stav til at anvende indeksering som en måde at deltage i slægtsforskning på. Inden for kort tid lagde han og andre stavsledere mærke til en betydelig øgning i tempelværdighed og deltagelse ved nadvermøderne. De lagde mærke til, at medlemmerne, der tog del i indekseringen, udviklede et ønske om at tage deres egne familienavne med til templet.

17-årige Mackenzie H. tog præsident Pickups udfordring til sig og begyndte at indtaste, og hun hjalp også sine søskende, forældre og bedsteforældre med at tage fat. På mindre end to år havde Mackenzie indtastet over 44.000 navne. Og vigtigere, Mackenzie og hendes familie følte sig tilskyndet til at søge efter egne familienavne, tage dem til templet og deltage i de frelsende ordinancer.

Indekseringen hjalp medlemmerne i Chorley Stav ved at bringe et større mål af Ånden ind i deres liv og ved at give dem redskaberne, som de havde brug for, for at tage deres familienavne med til templet. »Man behøver ikke være tempelværdig for at indtaste,« siger præsident Pickup, »men når man indtaster, vil det forædle en, og man får ønsket om at blive tempelværdig, tage til templet og udføre stedfortrædende ordinancer ... Dette ved jeg, for det skete for mig.«

Indeksering hjælper alle

Herren har lovet: »Se, jeg vil fremskynde mit værk, når tiden er inde« (L&P 88:73). Indeksering er en måde, hvorpå Herren opfylder det løfte. Det er muligt for mennesker at finde deres egne forfædre og overlade det til andre at finde deres, men indeksering letter og sætter skub i slægtsforskningen for alle. »Herren har givet os teknologien, der medfører enorme forbedringer i søgningen af navne,« siger bror Judson. »Nu arbejder man ikke blot på ens egen slægtsforskning; indeksering er en kollektiv indsats for at hjælpe alle vor himmelske Faders børn.« ■

NOTER

1. David A. Bednar, »Børnenes hjerte skal vende sig«, *Liahona*, nov. 2011, s. 26.
2. Brev fra Det Første Præsidentskab, den 29. feb. 2012.

MERE END BLOT ET INDTASTNINGSARBEJDE

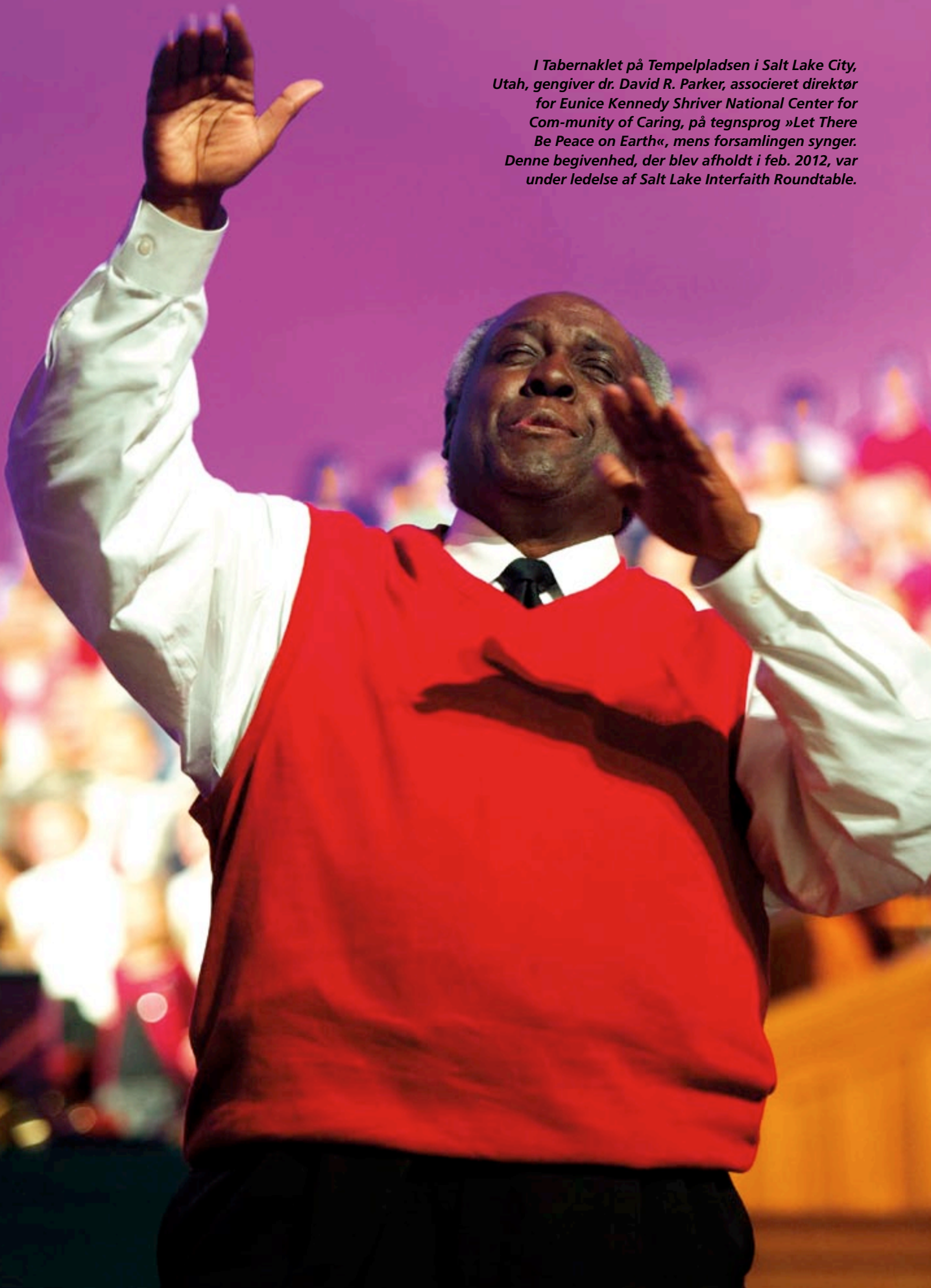
Til at begynde med kan indeksering minde om almindeligt indtastningsarbejde, men erfarne indtastere vidner ofte om, at indeksering er en åndelig beskæftigelse, der velsigner mennesker på begge sider af sløret.

Herunder er der nogle forslag til, hvordan indeksering bliver en åndelig, givende oplevelse:

1. Begynd med en bøn. Du kan bede specifikt om at opleve Elias' ånd, så dit hjerte kan vende sig mod dine forfædre.
2. Fjern distraktioner, som tv eller musik, der kan aflede dig fra Ånden.
3. Indeksér med familie eller venner. Dette vil ikke blot hjælpe dig med at tyde svær håndskrift, men det vil også åbne muligheder for at drøfte din egen slægtshistorie.
4. Husk på, at hvert eneste navn, du indtaster, repræsenterer en afdød person, som kan findes af nulevende efterkommere, der udfører stedfortrædende ordinancer for dem i templet.
5. Husk på, at Herren vil hjælpe dig. Gennem Frelseren kan du overvinde enhver udfordring, du kan støde på i forbindelse med indeksering (se 2 Kor 12:9-10).

Indeksering er tilgængelig på engelsk, fransk, tysk, italiensk, japansk, polsk, portugisisk, russisk, spansk og svensk. Besøg familysearch.org/indexing og få yderligere information.

I Tabernaklet på Tempelpladsen i Salt Lake City, Utah, gengiver dr. David R. Parker, associeret direktør for Eunice Kennedy Shriver National Center for Community of Caring, på tegnsprog »Let There Be Peace on Earth«, mens forsamlingen synger. Denne begivenhed, der blev afholdt i feb. 2012, var under ledelse af Salt Lake Interfaith Roundtable.

BLIV BEDRE HELLIGE VED AT

tjene sammen med andre fra andre trosretninger

Når vi tjener side om side med mennesker fra andre trosretninger, styrker vi ikke blot vore samfund og vore forhold, men vi bliver også selv bedre disciple.

Betsy VanDenBerghe

Kirkens ledere opfordrer ofte medlemmer til at tage del i tjeneste og i moralske sager sammen med de ærlige af hjertet – uanset religiøst tilhørsforhold. Og Kirkens ledere går ofte foran. For nyligt modtog præsident Dieter F. Uchtdorf, sammen med sin hustru, Harriet, en pris for Årets velgørere fra den katolske samfundstjeneste; han så ironien i at »to tyskere, tidligere lutheranere og nu trofast sidste dages hellige, modtog denne ære fra katolikker i USA.«¹

Medlemmer verden over svarer prisværdigt på kaldet til at tjene side om side med medlemmer af andre organisationer. Jeg er rørt over beretninger om sidste dages hellige menigheder, der planter haver i lokalsamfundet, afholder konferencer mellem trosretninger om moralske værdier, og som rydder op i lokalsamfundet sammen med menigheder i andre trosretninger.

I den henseende har jeg fundet at opmuntringen fra ældste Quentin L. Cook fra De Tolv Apostles Kvorum er sand: Respektfuld og oprigtig tjeneste blandt forskellige trosretninger styrker ikke blot vore samfund, men gør os også kollektivt og individuelt i stand til at vokse i vores kærlighed til Gud og hans børn.²

Gør verden til et bedre sted

For få år siden flyttede en presbyteriansk præst ind i vores nabolag, som havde et ønske om at tjene alle sine naboer, ikke blot medlemmerne af sin egen menighed. Idet hun venligt rakte ud i vores overvejende sidste dages hellige nabolag med tilbud om hjælp og invitationer til nabofester, begyndte medlemmerne i menigheden at tage del i tjenesteprojekterne i hendes menighed; sammen afholdt hun og naboer

Holladay Matters (i Holladay i Utah, USA) blev dannet for at byde mennesker fra alle trosretninger, eller som ikke tilhører nogen religion, velkommen i nabolagets projekter og aktiviteter. På billedet ses de stiftende medlemmer, kvinder fra forskellige trossamfund.

af andre trosretninger et velgørenhedsarrangement, der var til enorm hjælp for en sidste dages hellig familie, der havde enorme lægeomkostninger.

Apostlen Orson F. Whitney (1855-1931) har sagt: »Gud bruger mere end et folk til at opfylde hans store og vidunderlige værk ... Det er alt for stort og alt for vanskeligt for kun ét folk.«³ Man kan opnå store ting, når gode mennesker slår sig sammen. Indsatsen, som præsten i vores nabolag lagde for dagen, førte til dannelsen af lokalsamfundets tværreligiøse komité, som sammen med vores stavs Hjælpeforening afholdt en kvindekonference, der bistod med hygiejnesæt og bøger til flygtningeorganisationer. Disse forbindelser mellem forskellige trosretninger åbnede også op for, at stavens medlemmer kunne hjælpe en menighed med at brødføde en stor samling af flygtninge og til at træde til, da en anden kirke havde brug for flere frivillige på et herberg for hjemløse.

»Vi har et ansvar ... for at arbejde sammen med andre kirker og organisationer,« har præsident Thomas S. Monson fortalt medlemmerne,⁴ og det at række ud har velsignet verden med mere end blot humanitær tjeneste. I en tale til kristne ledere i USA beskrev ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum en serie af dialoger mellem sidste dages hellige og evangeliske kristne, der blev afholdt på Brigham Young University.⁵ Et resultat af disse konferencer kom, da en fremstående teolog undskyldte for fejlbedømmelsen af den sidste dages hellige tro, der var kommet fra nogen i hans trossamfund.⁶ Om denne brobygning har ældste Holland sagt: »Jeg kan ikke lade være med at tro,

I december 2011 opførte børn fra Immaculate Conception Catholic Church i New Jersey, USA, et juleprogram sammen med børn fra en menighed i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Velgørenhedskoncerten var med til at indsamle mad til det lokale forrådshus.

at det til dels skyldes en guddommelig iscenesættelse af begivenheder i disse urolige tider.«⁷

Bedre forbindelser

Når vi tjener sammen med andre, er der visse retningslinjer, der kan hjælpe os til at gøre vores interaktion mere betydningsfuld og undgå at krænke andre. Jeg boede engang i en storby og blev frivillig i en lokal kirkes mentorprogram, der var åben for alle – for blot at opdage, at den ansvarlige person fandt mit medlemskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige uacceptabelt. Den oplevelse overbeviste mig om at værdsætte alles bidrag, uagtet religiøst tilhørsforhold (eller mangel derpå). Jeg følger taknemligt op på enhver interesse i at lære mere om Kirken, men jeg ved også, at vi sidste dages hellige tager Jesu befaling om at elske vores næste, klæde den nøgne, bespise den sultne og besøge den fængslede alvorligt (se Matt 25:34-36), uden at forvente konvertering af modtageren eller dem, vi tjener

med. Oprigtigt og respektfuldt engagement blandt forskellige trosretninger kræver aldrig, at en gruppe, deriblandt vores egen, fornægter sin overbevisning. Derimod tilskyndes medlemmer således: »Strid ikke mod nogen kirke« (L&P 18:20) og »klæd jer i næstekærlighed« (L&P 88:125).

En anden behjælpelig retningslinje kom fra en vis stavsleder i vores overvejende sidste dages hellige nabolag. Han rådede medlemmerne, der tjente med andre trosretninger, til ikke »at tage over« ved at dominere beslutninger eller lederskab, men at arbejde i råd og tillade alle at have »lige mulighed« (L&P 88:122). Denne leder, som havde stor erfaring med at involvere sig med andre kirker, opfordrede også medlemmerne til at udvikle gode forbindelser. Han opdagede at nogle, der havde arbejdet sammen med sidste dages hellige, fandt dem hårdtarbejdende og behagelige, men mere interesserede i at få arbejdet udført end i at udvikle venskaber.

Min erfaring med lokale og uddannelsesmæssige mål har overbevist mig om, at Ånden er stærk, når forskellige mennesker forener sig i en værdig mission. Broderlig kærlighed og rene motiver driver tjenesten mere frem end det hårde arbejde, der lægges for dagen.⁸

En sidste dages hellig taler, der deltog i en akademisk konference for forskellige trosretninger, bemærkede, at det at skabe forbindelse til andre, hjælper mennesker med en anden tro end vores egen til bedre at forstå os.⁹ En anden akademiker, der ikke er af vores tro, giver forelæsninger om mormonismen på et anerkendt, amerikansk universitet. Hun fandt ud af, at hendes studerende gerne ville lære mere om vores kirke »primært af den årsag ... at de var blevet opdraget til at tro, at religionen var en kult, men deres erfaring med sidste dages hellige venner og kolleger stemte ikke overens med den stereotype.«¹⁰

Vi må forbedre os

Ikke blot hjælper tjeneste med andre til, at de forstår os, men det motiverer os også til at lære af dem og blive mere opmærksom

DOKTRINÆRE KERNEPUNKTER

- Gud bruger de ærlige af hjertet i alle trosamfund og kulturer til at fremme sit værk på jorden.
- At arbejde sammen med andre, der ikke er af vores tro, for at fremme en god sag, gør os i stand til at gøre mere godt end vi kunne have gjort alene.
- Et respektfuldt og venligt engagement mellem trosretninger mindsker misforståelser, opbygger en følelse af fællesskab og fører os alle nærmere Faderen.

Deltagere drøfter forsvaret af religiøs frihed ved en konference for forskellige trosretninger, der blev afholdt i São Paulo i Brasilien, i marts 2013.

Herunder, fra venstre: Bharatanatyam dansere optræder i Tabernaklet i Salt Lake under en musikalsk hyldest for forskellige trosretninger i februar 2010. En blandt publikum nyder hyldesten. I en Mormon Messages-video drøfter unge voksne fra forskellige trosretninger vigtigheden af seksuel renhed. Deltagere ved det årlige Interfaith Charity Quilting Bee, der blev afholdt i Houston i Texas, USA, laver quilttæpper til nødlidende familier.

på, at Gud ikke »gør forskel på nogen« (L&P 1:35). Han hjælper gode mennesker af alle religiøse tilhørsforhold og kulturer i deres indsats for at forbedre hans børns liv.

Denne anerkendelse af det gode i andre hjælper os med at forblive ydmyge – i modsætning til farisæerne, som Jesus fordømte for deres åndelige stolthed (se Matt 23) eller zoramitterne, som Almas Bog beskriver som arrogante og som udelukkede andre (se Alma 31). At være åbne over for det gode i andre gør os i stand til selv at blive bedre mennesker.

Vores kærlighed kan udvide sig fra en tæt kreds af venner til ikke blot at omfatte vore venner, men i sidste instans også vore naboer – og selv fjender. Et kirkemedlem, der tjente i det amerikanske militær i Japan efter 2. verdenskrig, fortalte om sin kamp med bitterhed mod det japanske folk. Efter at være blevet budt ind i deres helligdom af det japanske folk, opdagede han imidlertid, at »deres ånd rørte min, og mine følelser mod dem ændredes fuldstændigt. Min bitterhed forsvandt ...

Jeg tænkte på det, der var sket i denne helligdom og på den fantastiske forvandling, som jeg følte mod folket der.«¹¹

Når vi oprigtigt byder andre velkommen i vores midte, kan de på samme måde også gennemgå en forvandling. En evangelist, der dimitterede fra Brigham Young University, skrev en artikel om sin oplevelse og beskrev sin umiddelbare forsvarsposition mod de sidste dages hellige studerende. Men efter til sidst at have skabt betydningsfulde venskaber, påskønnede hun »den vægt, som jeg følte, at sidste dages hellige lagde på Guds nærhed til menneskeheden. Jeg begyndte at erkende, at i min indsats for at bevare Guds ophøjethed, havde jeg ofret Guds nærhed – og denne indsigt gjorde dybt indtryk på mig.«¹²

I sin tale til kristne ledere, anerkendte ældste Holland, at der er en »risiko forbundet med at lære noget nyt om en anden. Ny indsigt påvirker altid gamle perspektiver, og således er overvejelse, omrokering og omstrukturering af vores verdensbillede uundgåelig.«¹³ Ved at skabe venskaber med

Alan Bachman, formand for Salt Lake Interfaith Roundtable, taler i Tabernaklet i Salt Lake City i februar 2012.

Tre sidste dages hellige kvinder deltager i Faith Feast, en interkulturel progressiv middag i Spokane i Washington, USA. De og andre deltagere besøgte en lokal muslimsk moské, en sikh gurdwara og en presbyteriansk kirke.

mennesker af anden trosretning, har jeg ofte taget mig selv i at analysere vore forskelligheder, forsøgt at adskille de kulturelle forskelle fra de doktrinære, alt imens jeg forsøgte at påskønne alt det, der var dydigt og elskeligt ved det, de kunne tilbyde. Anstrengelsen kan bestemt føles risikabel, men den er det altid værd. I processen ved at omstrukturere mit paradigme, tager jeg mig selv i at give mere afkald på mine overfladiske, kulturelle tendenser og komme tættere på evangeliets essens.

Flere sidste dages hellige grupper inviterede min ven, præsten, til at tale om emnet »at elske vores næste trods religiøse forskelle«, og hun oplevede en stor accept fra dem, der deltog. Omvendt inviterede hun flere sidste dages hellige, deriblandt også mig, til at tale til forskellige forsamlinger om samme emne. Efter møderne blev jeg omringet af flere i forsamlingen, som gerne ville tale med mig, kramme mig og endda knibe tårer af gensidig kærlighed og forståelse. Gennem oplevelser som disse, har jeg fundet, at ældste Hollands konklusion er sand:

»Når vi ser forbi folks farve, etniske tilhørsgruppe, sociale omgangskreds, kirke, synagoge, moské, overbevisning og

trosbekendelse, og når vi gør vores bedste for at se dem, for hvem og hvad de er – børn af samme Gud – sker der noget godt og værdifuldt inden i os selv, og vi drages nærmere den Gud, som er Fader til os alle.«¹⁴ ■

Forfatteren bor i Utah, USA.

NOTER

1. Dieter F. Uchtdorf, i Marjorie Cortez, »Catholic Community Services honors Uchtdorfs, Eccles as humanitarians of the year«, 7. nov. 2012, deseretnews.com.
2. Se Quentin L. Cook, »Partnering with Our Friends from Other Faiths«, 9. aug. 2010, patheos.com.
3. Orson F. Whitney, i Conference Report, apr. 1928, s. 59.
4. Thomas S. Monson, i »The Mormon Ethic of Civility«, 16. okt. 2009, mormonnewsroom.org
5. Se Jeffrey R. Holland, »Stå sammen om Kristi sag«, *Liahona*, aug. 2012, s. 24-26.
6. Joseph Walker, »Evangelical leader says LDS Church is not a cult«, 10. okt. 2011, deseretnews.com.
7. Jeffrey R. Holland, »Stå sammen«, *Liahona*, s. 24.
8. Se Michael A. Neider, »The Voice of the People«, *Ensign*, okt. 2012, s. 38-40.
9. Se Blair D. Hodges, »Mormons, Methodists meet to consider similarities, compare cultures, theology, music«, 25. feb. 2012, deseretnews.com.
10. Joseph Walker, »University of Virginia Chair in Mormon studies named for Richard L. Bushman«, 12. okt. 2012, deseretnews.com.
11. Ferron A. Olson, »Forgiveness at Wakayama«, *Ensign*, dec. 2011, s. 57.
12. Sarah Taylor, i »An Evangelical Student's Experience at BYU«, *Meridian Magazine*, ldsmag.com.
13. Jeffrey R. Holland, »Stå sammen«, *Liahona*, s. 29.
14. Jeffrey R. Holland, »Stå sammen«, *Liahona*, s. 29.

FRA *mzungu* TIL VEN

En simpel tjenestegerning fra en seniormissionær gjorde et varigt indtryk.

David Dickson
Kirkens Tidsskrifter

En *mzungu* i et træ? Hvad lavede en *mzungu* oppe i et træ? Og hvad var det for et redskab, han brugte til at kunne save gennem grenene så hurtigt?

Disse spørgsmål fór gennem tankerne på uganderne, der betragtede en fremmed (*mzungu*), der brugte en batteridreven sav til at beskære døde grene fra et enormt skyggetræ. Redskabet var i sig selv et vidunder for de lokale. Mange af dem havde aldrig set en sådan ting før.

Men *mzunguen* var endnu mere forunderlig for dem. Ældste Roland Harris, en seniormissionær fra Utah i USA, beskar den ene gren efter den anden, og savede døde grene af træets højeste toppe. Menneskene, der stod nedenfor træet, var forbløffede over, at en fremmed ville gøre sådan noget for en af deres egne.

Dybest set blev ældste Harris' enkle tjenestegerning begyndelsen på et venskab med nogen, som ikke ville have noget med Kirken eller med dets medlemmer at gøre.

Lær Godfrey at kende

Ældste Roland Harris og søster Janet Harris tjente en 23-måneders mission i Uganda Kampala missionen. Søster Harris, der er sygeplejerske, blev kaldet som lægefaglig rådgiver for missionærerne. Ældste Harris, der er pensioneret bygningsinspektør, som kan reparere næsten alt, tog sig af Kirkens faciliteter og missionens køretøjer.

Kort tid efter at være ankommet til Uganda, ansatte ældste og søster Harris et lokalt medlem, Mary, til at gøre rent i deres hjem.

Mary var blevet døbt tre år tidligere. »Vi kom bare til at holde af hende,« siger søster Harris. »Hun hjalp os

med at finde ud af skikkene i Uganda.«

Jo mere de lærte Mary at kende, jo dybere blev deres venskab. De lærte hurtigt hendes mand, Godfrey at kende – en god mand, som dog holdt afstand til medlemmerne af Kirken, især missionærerne. »Han lod ikke missionærerne komme ind i sit hjem,« forklarer søster Harris. Mary ønskede dog stadig, at Godfrey skulle møde dem.

Hun inviterede Harris-parret hjem til et kort besøg. »Vi havde ingen forventninger,« forklarer søster Harris. »Vi fortalte Godfrey, at Mary var blevet vores kære ven, og at vi gerne ville lære hendes familie at kende.« Godfrey småsludrede med dem, men var ikke helt med på ideen om at lære dem bedre at kende end som bekendte.

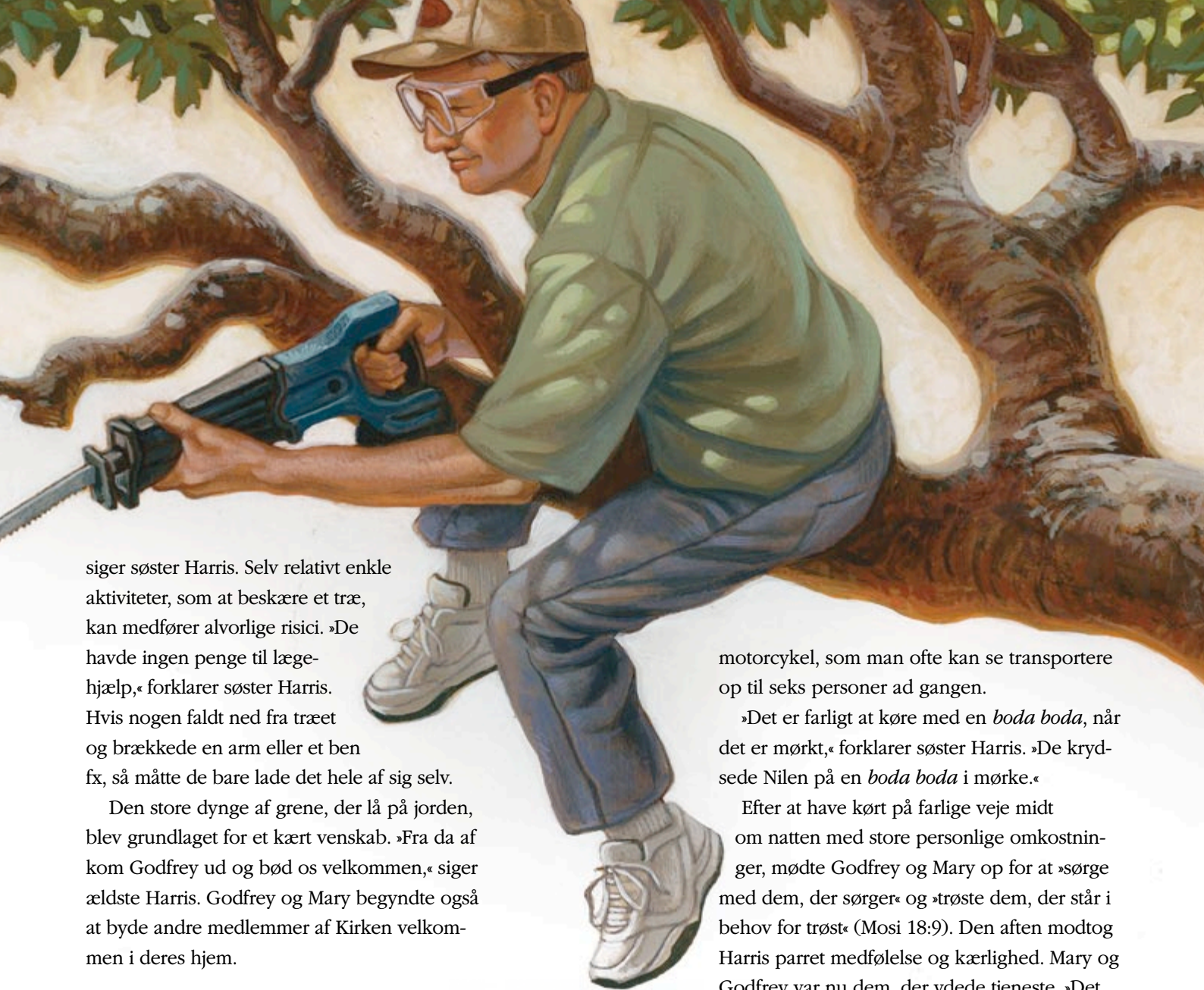
Det hele ændrede sig den dag, hvor ældste Harris mødte op med sin elektriske sav, sin stige og et tilbud om at tjene.

Vendepunktet

Godfrey og Marys hjem var omringet af høje skyggetræer, der var fyldt med både døde og overbevoksede grene, som strakte sig usikkert over deres tag.

Ældste Harris gik straks i gang. Han brugte fire timer i trætoppene på at beskære grene, der var op til 25 cm i diameter. Det var noget, der skulle have været gjort for længe siden. »Jeg var mindst 6 meter over jorden,« fortæller ældste Harris. Da folk gik forbi, kunne de knap nok tro deres egne øjne.

Godfrey var forbløffet. »Han overstrømmede os med tak,«

siger søster Harris. Selv relativt enkle aktiviteter, som at beskære et træ, kan medfører alvorlige risici. »De havde ingen penge til lægehjælp,« forklarer søster Harris. Hvis nogen faldt ned fra træet og brækkede en arm eller et ben fx, så måtte de bare lade det hele af sig selv.

Den store dyng af grene, der lå på jorden, blev grundlaget for et kært venskab. »Fra da af kom Godfrey ud og bød os velkommen,« siger ældste Harris. Godfrey og Mary begyndte også at byde andre medlemmer af Kirken velkommen i deres hjem.

Krydser Nilen

Som månederne gik, kom ældste og søster Harris tættere på Godfrey og Mary. Til sidst blev dette venskab en styrke og støtte for Harrisparret, da en uventet tragedie ramte dem halvvejs gennem deres mission. De modtog besked om, at deres søn Brad var blevet slået ihjel i et biluheld på en motorvej.

Så snart Mary og Godfrey hørte om dette, iklædte de sig begge deres pæneste tøj og tog ud på den lange vandring for at være ved deres kære venners side.

I Uganda er der meget få mennesker, der ejer en bil. De enten går eller kører med taxi. Langt de fleste taxier er *boda boda*'er, en

motorcykel, som man ofte kan se transportere op til seks personer ad gangen.

»Det er farligt at køre med en *boda boda*, når det er mørkt,« forklarer søster Harris. »De krydsede Nilen på en *boda boda* i mørke.«

Efter at have kørt på farlige veje midt om natten med store personlige omkostninger, mødte Godfrey og Mary op for at »sørge med dem, der sørger« og »trøste dem, der står i behov for trøst« (Mosi 18:9). Den aften modtog Harris parret medfølelse og kærlighed. Mary og Godfrey var nu dem, der ydede tjeneste. »Det var meget imponerende,« siger søster Harris. Mary foreslog, at de sammen knælede i bøn. Godfrey deltog uden tøven.

Ældste og søster Harris tog til Californien for at tage del i Brads begravelse. Bagefter vendte de tilbage til Uganda for at fuldføre deres mission. Nu, hvor de er hjemme i Utah, holder Roland og Janet Harris stadig tæt kontakt til Mary og Godfrey.

Tjeneste er nøglen, der kan åbne døre, der ellers er lukkede for os. Som præsident Thomas S. Monson belærer: »Når uselvisk tjeneste overvinder selvisk stræben, vil Guds kraft sørge for, at hans planer udføres« (»Villig og værdig til at tjene«, *Liahona*, maj 2012, s. 68). ■

Afrika

Et kontinent med strålende håb

Richard M. Romney
Kirkens Tidsskrifter

*De sidste dages
helliges tro og
lydighed i Afrika
og Madagaskar
er et eksempel for
Kirkens medlem-
mer overalt.*

» **D**et er let at elske det afrikanske folk,«¹ sagde ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum, da han var i Freetown i Sierra Leone, under en opgave, der også bragte ham til Liberia og Ghana.

Han fortalte, at de afrikanske sidste dages helliges tro og lydighed, der var affødt af deres kærlighed til evangeliet, var et eksempel for alle Kirkens medlemmer.

Dåbspagten åbner døren for mange velsignelser, og ligeledes gør trofast studium af evangeliet.

Det er imponerende, siger ældste Holland, »at se, hvor meget evangeliet betyder for dem, og se, hvad de har gjort med det, hvordan de skatter det, og at se deres trofasthed i tiende og i tjeneste, i at tage til templet – jeg ser templet som det højeste mål – og så at se dem opdrage deres børn i Kirken og sende deres sønner og døtre på mission. Det er et vidunderligt udtryk for deres trofasthed.«²

For øjnene af jer

Ældste Holland bemærkede, at med undtagelse af Sydafrika (hvor en stav blev organiseret i 1970), så har Kirken været i Afrika under 30 år. Af den årsag er Kirken her blevet »født for øjnene af jer, født på en dag,« og »Afrika er et af de specielle steder, hvor man får Herrens herlighed at se, og hvor genoprettelsens under og mirakler helt bogstaveligt, udfolder sig for øjnene af jer.«³

Han siger, at han altid vil mindes at have været i Accra i Ghana med præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008), da han bekendtgjorde, at der skulle bygges et tempel der. »Folk stod og jublede, græd og dansede, holdt om hinanden og græd. Og på denne måde fortsætter denne ånd

stadig. Det er min kærlighed til afrikanerne – det er deres ukompromitterede glæde ved evangeliet. Mange af dem har haft så få materielle goder, men da de modtog evangeliet, favnede de det ... Og det gør de stadig. De gør de den dag i dag.«⁴

Profetier opfyldes

Andre profeter og apostle, som har udført opgaver i Afrika, taler om kontinentet, som et sted, hvor Herrens profetier bogstaveligt talt bliver opfyldt.

»Det afrikanske folk er et venligt og tålmodigt folk,« siger ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum efter et besøg hos Kirkens medlemmer i Mozambique og Nigeria. »De har ikke en stor indkomst eller ressourcer, der økonomisk set lader dem gøre ting, så de gør det ud af ren og skær anstrengelse. De går kilometer efter kilometer efter kilometer for at opnå noget, som de føler sig tilskyndet af Helligånden til at gøre, for at fremme værket.«⁵

Ældste Scott bemærkede i 1999, da han indviede Mozambique til forkyndelse af evangeliet, at der kun var 40 medlemmer der, og at landet var en del af missionen i Johannesburg i Sydafrika. Ved sit andet besøg i januar 2011 var Kirken vokset til flere end 5.000 medlemmer spredt over 2 distrikter og 19 grene, der mødes over hele landet. Mozambique er også hovedsæde for Mozambique Maputo-missionen, som også inkluderer Angola.⁶

Ung, men i vækst

»Kirken er ung her,«⁷ sagde ældste Russell M. Nelson, også fra De Tolv Apostles Kvorum, da han besøgte Madagaskar, Malawi og Kenya. »Vi ser Herren bevæge sig over Afrikas store kontinent for at velsigne dette folk ... med sandhed, med evangeliets lys, deriblandt frelsens og ophøjelsens ordinancer.«⁸ Han fortalte, at han især var imponeret over styrken hos det lokale kirkelederskab i Afrika: »Jeg kan ikke fortælle jer, hvor taknemlige vi er for disse lokale ledere, som giver af deres tid og talenter til Herrens tjeneste for at velsigne disse menneskers liv.«⁹

Ældste Nelson er »meget optimistisk« omkring Kirkens fremtid og for folket i Afrika og Madagaskar, fordi deres tro er stærkere end deres udfordringer. »I er i sandhed Guds børn, børn af Israels pagtsfolk, beredt til at møde Herren Jesus Kristus og Gud, vor evige Fader, og dvæle i deres nærhed med jeres familier,«¹⁰ sagde han ved et møde i Madagaskar. Ældste Nelson siger også: »Dette er mennesker med stort potentiale. De har tro. De har kærlighed til Herren, og de har alt det, der kræves for at gøre mennesker rigtig stærke.«¹¹

Under et interview i Nairobi i Kenya, kom ældste Nelson med denne bemærkning: »Vi har sidste dages hellige kirkebygninger. Vi har en stav her i Nairobi. Vi har haft stavskonference i dag. Det var en glæde at mødes med

I deres stræben efter at mindes Frelseren, bliver medlemmer styrket og fornyet ved at tage del i nadveren.

folket. Der var over tusind mennesker samlet, og de var så ærbødige og havde et smukt kor, et fantastisk stavspræsidentskab og en patriark på forhøjningen. Hvordan kan jeg dog udtrykke min glæde, når jeg ser en sådan fremgang?¹²

Trods modgang

Ældste Holland siger, at Kirken i Afrika trives, selv når der er udfordringer. For at give et eksempel fortalte han: »Mens der rasede en borgerkrig på Elfenbenskysten, blev de sidste dages hellige ... bare ved med at tage til templet. Det er en fantastisk hyldest til dem. Jeg har dyb respekt.«¹³

Da han omtalte både Sierra Leone og Liberia, sagde ældste Holland: »At de har haft en så blodig, krigshærget og brutal fortid, er en af grundene til, at evangeliet har et så fast greb. De har set, hvorledes livet *ikke* bør være, og nu, hvor missionærerne og medlemmerne bærer vidnesbyrd, kan de se, hvordan det *kan* være. Himlen har kunnet vende deres prøvelser til en velsignelse, og de løfter sig ud af politisk uorden og indbyrdes stridigheder.«¹⁴

Derudover påpeger ældste Holland, at Kirkens vækst i Zimbabwe fortsætter, trods de seneste års svære tider:

»Kirken er blomstret. Vi har vækst, vi har stave, vi har missioner. Det er det, der sker over hele Afrika.«¹⁵

Forkyndelse af evangeliet

En af faktorerne til Kirkens fremgang i Afrika, siger ældste Holland, er, at »vi ikke involverer os i tydelige, sociopolitiske sager. Vi forkynnder evangeliet. Vi bekymrer os om retfærdighed, og vi bekymrer os om sociale muligheder og rimelighed. Og vi mener, at svarene findes i evangeliet, så vi forkynnder blot evangeliet. Det har været sandt andre steder og det er sandt i Afrika, at når mennesker får den indsigt, velsignelse og lys i deres liv, begynder tingene pludselig at ændre sig, og deres liv bliver velsignet.«¹⁶

Herrens løfte

Ældste Holland citerede Frelseren, som sagde: »De sidste skal blive de første, og de første de sidste« (Matt 20:16).

»På nogle måder,« siger han, »er evangeliet kommet sent til Afrika, i det mindste som vi kunne gøre det efter Herrens tidsregning – og det var Herrens tidsregning, skynder jeg mig at fastslå. Det er kun ganske nyligt, at afrikanerne er begyndt at få missioner og missionærer, præstedømmets velsignelser og så videre. Det er et stort kontinent, og vi har stadig langt at gå. Men jeg tror på, at væksten, som vi nu ser i Afrika, er en del af opfyldelsen af

Herrens løfte. Afrikanske sidste dages hellige bryder frem med tro. De er godt på vej. De møder udfordringerne ved at tage imod evangeliet og gøre det tydeligt i deres liv.«¹⁷ ■

NOTER

1. Jeffrey R. Holland, i »Emerging with Faith in Africa«, www.lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/emerging-with-faith-in-africa.
2. Jeffrey R. Holland, i »Emerging with Faith in Africa«.
3. Jeffrey R. Holland, i »Emerging with Faith in Africa«.
4. Jeffrey R. Holland, i »Emerging with Faith in Africa«.
5. Richard G. Scott, i »Mormons in Africa: A Bright Land of Hope«, mormonnewsroom.org/article/mormons-africa-bright-land-hope.
6. Se »Jesus Christ Lives: Elder Scott Testifies in Mozambique«, lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/jesus-christ-lives-elder-scott-testifies-in-mozambique.
7. Russell M. Nelson, i videoen i »Learn of the Savior, Saints in Madagascar and Malawi Are Told«, lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/learn-of-the-savior-saints-in-madagascar-and-malawi-are-told.
8. Russell M. Nelson, i »Elder Nelson Completes Trip to Africa in Kenya«, lds.org/church/news/elder-nelson-completes-trip-to-africa-in-kenya.
9. Russell M. Nelson, i videoen i Heather Whittle Wrigleys »Elder Nelson Visits Madagascar, Dedicates Malawi«, 28. okt. 2011, lds.org/church/news/elder-nelson-visits-madagascar-dedicates-malawi.
10. Russell M. Nelson, i videoen i »Learn of the Savior, Saints in Madagascar and Malawi Are Told«.
11. Russell M. Nelson, i videoen i »Elder Nelson Visits Madagascar, Dedicates Malawi«.
12. Russell M. Nelson, i videoen i »Family Success Comes from Following the Savior«, lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/family-success-comes-from-following-the-savior.
13. Jeffrey R. Holland, i »Emerging with Faith in Africa«.
14. Jeffrey R. Holland, i »Emerging with Faith in Africa«.
15. Jeffrey R. Holland, i »Emerging with Faith in Africa«.
16. Jeffrey R. Holland, i »Emerging with Faith in Africa«.
17. Jeffrey R. Holland, i »Emerging with Faith in Africa«.

DET SYDØSTAFRIKANSKE OG DET VESTAFRIKANSKE OMRÅDE*

Medlemmer: 381.417

Stave: 70

Menigheder: 508

Missioner: 22

Distrikter: 60

Grene: 646

Hovedsæder: Johannesburg i Sydafrika og Accra i Ghana

**fra april 2013.*

TEMLER

Fungerende

Accra i Ghana, indviet 7. august 2005

Aba i Nigeria, indviet 11. januar 2004

Johannesburg i Sydafrika, indviet 24.-25. august 1985

Bekendtgjort

Durban i Sydafrika

Kinshasa i Den Demokratiske Republik Congo

DET STØRSTE MIRAKEL

På en solrig septemberdag blev vores yngste datter Erica involveret i en alvorlig bilulykke. Hun blev fløjet til hospitalet og efter mange timers hasteoperation, fik vi de forfærdelige nyheder: Vores smukke, livlige, 17-årige datter var død.

De næste måneder var en pinsel for os. Vi klarede os igennem hendes fødselsdag og taksgivning og samlede os mod til vores første jul uden hende. Der var mennesker, der havde advaret os om, at helligdagene ville være svære, men ingen advarsel havde været nok til at forberede os.

Udover at føle en overvældende sorg og fortvivlelse var jeg jaloux på andre familier, der var sammen og fejrede julen med glæde. Jeg tænkte bitterligt: »Hvorfor os? Hvorfor blev vi ikke skænket et mirakel, som vi har hørt andre tale om?«

Midt i min fortvivlelse huskede jeg en tid, hvor vores menighed afholdt en aktivitet, der hed »Jul i Betlehem«. Menighedens medlemmer kom klædt i tøj, som mindede om det, man bar i tiden omkring Jesu fødsel. Erica, der på det tidspunkt var fire år, var klædt i en aflagt, hvid kjole og med et skærf rundt om hovedet. Aftenens klimaks var opførelsen af krybbespillet i en improviseret stald, der var dekoreret med høballer og en krybbe. Et ungt par med deres nyfødte barn spillede Maria, Josef og Jesusbarnet.

Mens vi samlede os omkring krybbespillet, opdagede jeg, at Erica ikke var ved min side. Jeg gik i panik,

indtil jeg så et glimt af hendes kjole i nærheden af krybbespillet. Min panik og frygt for hendes velbefindende blev til frygt for, at hun skulle forstyrre opførelsen. Jeg skulle til at kalde på hende, men jeg stoppede op og holdt øje med hende, da hun banede sig vej hen til krybben.

Erica knælede lige så stille ned ved siden af Maria og så op på hende, med et blik om tilladelse. Så rakte Erica ud og aede blidt den sovende baby. Jeg var ikke den eneste, der lagde mærke til det. Snart blev flere stille og så på, idet hun knælede ned helt tæt på barnet. En mild følelse gennemstrømmede gruppen, da de indså, at dette barn var Kristusbarnet for Erica.

I min sorg bragte dette juleminde mig ro og trøst, idet jeg genkaldte mig min lille datters hengivenhed. Mine

tanker havde været fyldt med spørgsmål om liv og død – spørgsmål, som ikke syntes at have betydet så meget førend Ericas død. Mens jeg reflekterede over opstandelsen og korsfæstelsen, kunne jeg identificere mig med Maria. Hun elskede sin nyfødte Søn, og hun led senere forfærdelig smerte og sorg, da hun var vidne til hans lidelse og død. Kristus blev ikke skånet på korset, og Maria blev ikke skånet for sin sorg.

Ved juletid fejrer vi begyndelsen på Frelserens liv på jorden, men for mig, er hans fødsel nu altid svøbt i hans lidelse, død og opstandelse – forsoningen. Fordi Frelseren brød dødens bånd, ved jeg, at Ericas død ikke er endelig. Det er miraklet at være taknemlig for – det største mirakel nogensinde. ■
Ellen Knell, Utah

En mild følelse gennemstrømmede gruppen, da de indså, at dette barn var Kristusbarnet for Erica.

ET SVAR PÅ HANS BØNNER

Jeg var ikke i julestemning. Det var december og mit sidste år på gymnasiet, og ansøgningen til videregående uddannelser og mit sidste projekt som laurbærpige ventede forude. Jeg håbede på, at jeg kunne finde noget frivilligt arbejde, som jeg både kunne anføre på mine ansøgninger, og som samtidig kunne fungere som mit laurbærpigeprojekt. Heldigvis spurgte min studievejleder min veninde Jessica og mig, om vi ville organisere en indsamling af legetøj, som kunne gives til den lokale velgørenhedsforening.

Jeg uddelegerede det meste af arbejdet til projektkomiteén. Jeg fik dem til at lave en opslagstavle, hvor der var et stort termometer, der kunne indikere mængden af legetøj, der blev doneret. Vi tænkte, at det var nok reklame, og vi brugte hvert spisebordsvarter på at indsamle donationer. De studerende donerede en smule legetøj, og termometeret forblev lavt.

Mærkelig nok lagde vores studievejleder noget legetøj til side. Da Jessica og jeg spurgte, hvad hun havde tænkt sig at gøre med det, fortalte hun os, at en af lærerne på skolen nyligt var blevet diagnosticeret med kræft. Efter at have kæmpet med at undervise, mens han var under behandling, havde han besluttet sig for at tage orlov fra arbejdet. Nu hvor julen nærmede sig og lægeregningerne voksede, ville der ikke blive meget jul for hans familie. Vores vejleder foreslog, at vi pakkede det legetøj ind, der var blevet lagt til side til dem.

Jeg var rørt. Jeg havde kun set på mit tjenesteprojekt som noget, der kunne gavne mig, ikke andre. Jeg besluttede mig for at tredoble vores mål for donationer af legetøj og samtidig lave en pengeindsamling til læreren og hans familie.

Jessica og jeg besøgte klasserne og advokerede for vores sag. Der kom en enorm respons. Lærere, personale og studerende gav legetøj og penge for at hjælpe familien. Vi overgik snart vores mål for indsamlet legetøj, hvilket forbløffede den velgørende forening. Vi havde også indsamlet over \$1.000 til familien.

Mens vi forsigtigt pakkede gaverne ind, som vi havde indsamlet og købt, indså jeg, at det vidnesbyrd, jeg fik om tjeneste, var ligeså fantastisk, som de gaver, vi gav. Jeg kan ikke

Mens vi pakkede gaverne ind, indså jeg, at det vidnesbyrd, jeg fik om tjeneste, var lige så fantastisk, som de gaver, vi gav.

udtrykke den glæde, jeg følte, da vi i hemmelighed så på, da familien fandt de gaver, som vi anonymt havde efterladt ved deres dør.

Et par måneder senere blev Jessica og jeg bedt om at give et oplæg om tjenesteprojekter. Vi forklarede, hvad vi havde gjort, uden at nævne lærerens navn. En pige rakte hånden i vejret og rejste sig. Tårerne flød, mens hun talte. Læreren var hendes onkel, og hun beskrev, hvor meget vores tjeneste havde betydet for ham. Hun fortalte, at det var et svar på hans bønner.

Det var en stor glæde den jul at kunne samles i kærlig tjeneste og vide, at vi havde gjort en forskel. ■

Lindsey Leavitt, Nevada, USA

JEG KAN GØRE DET!

Det var en aften ved juletid, og det tykt lag sne dækkede jorden. I flere måneder havde min makker og jeg trodset det kolde tyske vejr, banket på døre og uddelt eksemplarer af Mormons Bog. Selv 15 år efter at 2. verdenskrig var endt, var mange tyskere på vagt over for amerikanere.

Men den aften skulle Ingeborg Bienmuller døbes. Men på den lange bustur til den amerikanske base, var hun dog meget stille. Jeg kunne fornemme hendes voksende bekymring.

Da vi nærmede os stoppestedet, vendte Ingeborg sig mod os og sagde: »Ved I, hvor svært det her er

for mig? De allierede styrker dræbte min mand under krigen, og bombeangrebene slog mange andre familiemedlemmer ihjel.«

Hun tog sig til benet. »Jeg blev ramt af granatsplinter fra en bombe. Mit ben vil aldrig hele. Jeg ved ikke, om jeg kan gå derind.«

Vi sad helt stille, mens hendes ord sank ind og bussen nåede stoppestedet. Ingeborg sad helt stiv. Mit hjerte hamrede. Jeg bad til, at hun ikke ville ombestemme sig af frygt.

Så rejste hun sig fra sædet og erklærede: »Min himmelske Fader har givet mig et vidnesbyrd om

genoprettelsens sandhed. Jeg ved, at Mormons Bog er sand. Jeg kan gøre det! Ældste Atkin, vær sød at hjælpe mig med at gå.«

Vi gik den lange tur til porten, Ingeborg havde svært ved at trække vejret, da vi gik forbi vagterne. Vi skiftede til vores hvide tøj og fandt basens svømmepøl. Svømmepølen blev et helligt sted, og freden faldt over os. Bekymringen på Ingeborgs ansigt blev til glæde, da hun trådte ned i vandet og blev døbt som medlem af Kirken.

»Den aften, hvor ældsterne efterlod mig et eksemplar af Mormons Bog, var jeg henrykt,« fortalte hun på turen hjem. »Jeg blev oppe og læste, indtil jeg nåede til Mosija 18, hvor Alma inviterer folket til at blive døbt: »Se, her er Mormons vande ... og se, eftersom I nu nærer ønske om at komme ind i Guds fold og blive kaldt hans folk ... hvad har I da imod at blive døbt?« (Mosi 18:8, 10).

Hun fortsatte mildt: »Jeg faldt i søvn, mens jeg læste disse ord og havde en drøm. Jeg stod tæt på en smuk sø, der kunne ligne Mormons vande. På den anden side af vandet stod der mennesker klædt i hvidt – min familie! Min mand, der var blevet dræbt i krigen, stod og smilede og sagde, at jeg skulle lade mig døbe.«

Den aften blev søster Bienmuller medlem af Würzburg Gren og en af de mange i Tyskland, der til sidst overvandt deres frygt og tilsluttede sig Kirken. ■

Roy Atkin, Californien, USA

Ingeborg vendte sig mod os og sagde: »Ved I, hvor svært det her er for mig?«

VI KOM FOR AT FÅ VORES GAVER

Da jeg var medlem af vores distrikts-præsidentskab, hjalp jeg med at koordinere en aktivitet, hvor medlemmerne i vores distrikt donerede legetøj til fattige børn, der boede i byen Soacha i Columbia. Vi fik en vidunderlig respons fra alle medlemmerne. Ikke alle gaver var nye, men de fleste var i god stand.

Da vi var ved at være færdige med at læsse legetøjet ind i busserne, der skulle køre os til byen, kom en lille

pige op til mig med en plastikbold, der var godt brugt og skrammet. Jeg holdt bolden i min hånd og tænkte på, hvem der kunne have doneret en så brugt bold. Med lidt foragt smed jeg bolden ind under sædet.

Da vi nåede frem, begyndte vore unge at synge julesalmer. Deres musik og nissehuer tiltrak en stor skare af børn. Da vi begyndte at uddele gaverne, kaldte disse børn på flere børn. Vi fik hurtigt delt alle gaverne ud.

Da vi skulle til at gå, så jeg en dreng på omkring otte år, som kom løbende imod os med sin lillebror i hånden.

Jeg håbede i mit stille sind, at jeg ville være ligeså ivrig efter at velsigne andre, som den ældre dreng var for at velsigne sin bror.

Da de nåede frem, sagde den ældste dreng: »Vi er kommet for at få vores gaver.« Hans uskyld gjorde mig mundlam og rørte mit hjerte.

Jeg forklarede ham, at gaverne var væk. Han svarede: »Det gør ikke noget, hvis min gave ikke er her, men der må være en gave til min lillebror.«

Så kom jeg i tanke om bolden, som jeg havde smidt under sædet. Jeg fortalte drengene, at jeg kun havde én gave tilbage, men det var en ydmyg gave.

»Det er lige meget, hvad det er,« sagde han. »Så er det den.«

Jeg stod på bussen og fandt bolden. Da jeg gav bolden til den lille dreng, blev han lykkelig. Han hoppede af taknemlighed, mens han sagde: »En bold! Det er den gave, som jeg bad Jesusbarnet om at bringe mig.« Han fortsatte med at danse glad omkring, mens han og hans ældre bror gik derfra med deres skattede gave.

Jeg stod stille og græd, mens en varm følelse af fred og taknemlighed omsluttede mig. Den bekymring og uselviske omsorg, som den ældre bror havde for sin yngre bror rørte mig, og jeg håbede i mit stille sind, at jeg ville være ligeså ivrig efter at velsigne andre, som den ældre dreng var for at velsigne sin bror.

Mens drengene gik glade derfra, blev jeg mindet om Frelserens kærlighed til os. Han glemte end ikke en lille dreng på en bjergside, der havde bedt om en simpel bold til jul. ■

Walter Emilio Posada Rodriguez,
Colombia

Robert D. Hales
Fra De Tolv Apostles Kvorum

JULENS LØFTE

Må vi i denne juletid forny vore pagter om at følge Frelseren og gøre hans vilje, som han gjorde vor himmelske Faders vilje.

Vi kan ikke fuldt ud forstå meningen med julen, medmindre vi forstår meningen med Frelserens liv, forsoning og opstandelse.

Jeg kan ikke tænke på Frelserens fødsel uden at tænke på hans ord til Pilatus: »Derfor er jeg født, og derfor er jeg kommet til verden, for at jeg skal vidne om sandheden. Enhver, som er af sandheden, hører min røst.« (Joh 18:37).

Når vi træder ind i juletiden, må vi da overveje skriftens profetier om Frelseren. De er ikke bare besynderlige, tilfældige udtalelser; men snarere dybe hensigtserklæringer og løfter om hans liv og mission og hans betydning for hver enkelt af os.

Profetier om hans komme

Kristi komme blev forudsagt for flere tusind år siden. Omkring 2.000 år før Jesu Kristi fødsel underviste Abraham om hans rolle i frelsesplanen. Omkring 1.400 år før Kristi fødsel, underviste Moses i samme vidunderlige sandheder. Omkring 700 år før hans fødsel, åbenbarede Esajas omstændighederne for hans fødsel, liv og død.

»Men Herren vil selv give jer et tegn: Se, den unge kvinde skal blive med barn og føde en søn, og hun skal give ham navnet Immanuel« (Es 7:14).

»For et barn er født os, en søn er givet os, og herredømmet skal ligge på hans skulder. Man skal kalde ham Underfuld Rådgiver, Vældig Gud, Evigheds Fader, Freds Fyrste« (Es 9:5).

»Foragtet og opgivet af mennesker, en lidelsernes mand, kendt med sygdom ...

Men det var vore sygdomme, han tog, det var vore lidelser, han bar; og vi regnede ham for en, der var ramt, slået og plaget af Gud.

Men han blev gennemboret for vore overtrædelser og knust for vore synder ... ved hans sår blev vi helbredt

... som et lam, der føres til slagtning, som et får, der er stumt, mens det klippes, åbnede han ikke sin mund.

Fra fængsel og dom blev han taget bort ...

Man gav ham grav blandt forbrydere og gravplads blandt de rige, skønt han ikke havde øvet uret, der fandtes ikke svig i hans mund« (Es 53:3-5, 7-9).

Ikke længe efter Esajas' profeti, havde profeten Lehi en drøm og underviste sin familie i det, han havde lært. Nefi skrev: »Ja, seks hundrede år fra den tid, da min far forlod Jerusalem, ville Gud Herren lade en profet fremstå blandt jøderne - ja, en Messias, eller med andre ord, en frelser for verden« (1 Ne 10:4).

Lehi talte også om de mange profeter, som havde vidnet om verdens Frelseres komme (se 1 Ne 10:5).

Julens løfte

I Lukasevangeliet lyder det, at hans mor før Frelserens fødsel rejste med al hast for at besøge sin kusine Elisabeth.

»Da Elisabeth hørte Marias hilsen, sprang barnet i hendes liv, og hun blev fyldt med Helligånden

og råbte med høj røst: »Velsignet er du blandt kvinder, og velsignet dit livs frugt!« (Luk 1:41-42).

Som Helligånden bar vidnesbyrd til Elisabeth, bærer han vidnesbyrd til os om, at profeternes ord er blevet opfyldt. Frelseren er kommet og har udført den gerning, som hans Fader sendte ham for at udføre.

Om Frelseren skrev Nefi:

»Og jeg så og skuede igen jomfruen, der bar et barn i sine arme.

Og englen sagde til mig: Betragt Guds lam, ja, selve den evige Faders Søn!« (1 Ne 11:20-21).

Da Frelseren var 12 år, underviste han i templet. Han forklarede sine ængstelige forældre, at han var hos sin Fader (se Luk 2:42-49).

Han udførte sin Faders gerning, idet han gik ud og opfyldte sin jordiske mission. Frelseren beskriver sin missions højdepunkt med disse gripende ord:

Når vi hver uge tager del i nadveren, fornyer vi løftet ved Frelserens fødsel i vores eget liv.

»Jeg kom til mine egne, og mine egne tog ikke imod mig. Og skrifterne angående mit komme er opfyldt.

Og så mange, som har taget imod mig, til dem har jeg givet at blive Guds sønner, og det samme vil jeg til så mange, som skal tro på mit navn, for se, ved mig tilvejebringes forløsningen, og i mig er Moseloven opfyldt« (3 Ne 9:16-17).

Hans løfte om, at vi kan blive hans sønner og døtre, vil blive realiseret, når vi har tro på ham og udøver tro på ham ved lydighed. Dermed vil vi blive beredt til at modtage det evige livs gave.

Han sagde: »Se, jeg er den, som fra verdens begyndelse var udset til at forløse mit folk. Se, jeg er Jesus Kristus ... I mig skal hele menneskeslægten have liv, og det for evigt, ja, de som vil tro på mit navn; og de skal blive mine sønner og mine døtre« (Eter 3:14).

Julens betydning

Julen er en tid, hvor vi forærer gaver, styrker andre og gør vores del i Guds rige. Julen er også en tid, hvor vi giver udtryk for vores kærlighed til andre og bærer vore vidnesbyrd om Frelseren.

En måde, hvorpå vi kan dele vores vidnesbyrd med andre, er ved at have et krybbespil i vores hjem, så vi kan indlede samtaler om Herrens fødsel. En anden måde, er ved at fortælle

historier, som den med John Weightman i *The Mansion*.

John Weightman var en succesfuld mand, hvis velgørenhed bragte ham opmærksomhed og berømmelse. En aften, efter at have rodet sig igennem en bunke af avisudklip, der alle priste ham for hans gavmildhed, tog han fat i Bibelen. Han faldt hurtigt i søvn efter at have læst Frelserens ord: »Saml jer ikke skatte på jorden, hvor møl og rust fortærer, og hvor tyve bryder ind og stjæler« (Matt 6:19).

Mens han sov, så John sig selv i den »himmelske by«, hvor han ledsagede andre, mens de modtog deres herskabsboliger. Da portens vogter stoppede foran et lille skur, der var bygget af genbrugsmaterialer, sagde han til John: »Dette er din bolig.«

John protesterede, idet han opremse sine mange offentlige bidrag.

»Blev de ikke alle optegnet på jorden, hvor de blev føjet til din ære?« spurgte portens vogter. »Dem har du allerede modtaget din belønning for. Skal du have dobbeltbetaling?«¹

I denne juletid håber jeg, at vi alle må få mulighed for at give anonymt.

Opnåelse af løftet

Når vi hver uge tager del i naderen, fornyer vi løftet ved Frelserens fødsel i vores eget liv. Vi påtager os hans navn, fornyer vores pagt om lydighed og vores

løfte om, at vi altid vil erindre ham.

Evangeliet, som det lyder i Lære og Pagter, er dette:

»At han kom til verden, nemlig Jesus, for at blive korsfæstet for verden og for at bære verdens synder og for at helliggøre verden og at rense den for al uretfærdighed;

for at alle ... kunne blive frelst ved ham« (L&P 76:41-42).

Må vi i denne juletid forny vore pagter om at følge Frelseren og gøre hans vilje, som han gjorde vor himmelske Faders vilje. Når vi gør dette, vil kong Benjamins ord til folket, som blev optegnet 125 år før Frelserens fødsel, blive opfyldt for os i dag: »O, hav barmhjertighed, og anvend Kristi forsonende blod, så vi kan få tilgivelse for vore synder, og vort hjerte kan blive renset, for vi tror på Jesus Kristus, Guds Søn, som skabte himlen og jorden og alting, og som skal komme ned blandt menneskenes børn« (Mosi 4:2).

Jeg vidner om, at Frelseren kom ned i tidernes midte, og at han atter vil komme. Jeg bærer vidnesbyrd om, at hans kirke, der blev genoprettet i denne sidste uddeling før hans andet komme, er det »forunderlige værk og et under« (2 Ne 25:17), hvori vi som sidste dages hellige er engagerede. ■

NOTE

1. Henry Van Dyke, »The Mansion«, i *Inspirational Classics for Latter-day Saints*, saml. Jack M. Lyon 2000, s. 54-57, 62-63.

**Ældste
Jeffrey R. Holland**
De Tolv Apostles Kvorum

Forberedelse til det **ANDET KOMME**

Store mænd og kvinder i fordums tider kunne blive ved med at stræbe fremad, blive ved med at vidne, blive ved med at bestræbe sig på at gøre deres bedste, ikke fordi de vidste, at det ville lykkes for dem, men fordi de vidste, at det ville lykkes for jer.

Vi gør vores entré på jordelivets scene i den mest storslåede uddeling af evangeliet, der nogen sinde er givet menneskeheden, og vi skal få mest muligt ud af det.

Jeg elsker profeten Joseph Smiths ord om, at tidligere profeter, præster og konger »med frydefuld forventning har set hen til den tid, vi lever i; og ... har ... sunget, skrevet og profeteret om denne vor dag.«¹ Bemærk en lignende udtalelse af præsident Wilford Woodruff: »Guds og alle de hellige profeters blik hviler på os. Dette er den store uddeling, som er blevet omtalt siden verden begyndte.«²

Jeg har en teori om de første uddelinger og om lederne, familierne og menneskene, der levede på den tid. Jeg har ofte tænkt på dem og de svære omstændigheder, de stod i. De stod over for meget vanskelige tider, og i det store og hele havde de ikke heldet med sig i deres uddelinger. Ja, hele formålet med evangeliets gengivelse i disse sidste dage er, at evangeliet ikke havde været i stand til at overleve i nogen tidligere tidsalder og måtte derfor gengives i den sidste triumferende tidsalder.

En uddeling, der ikke vil fejle

Kort sagt har frafald og ødelæggelse i den ene eller anden form været det endelige resultat i alle uddelinger, vi nogensinde har kendt gennem tiderne. Men her er så min teori. Min teori er, at disse store mænd og kvinder, de fordums ledere, kunne blive ved med at stræbe fremad, blive ved med at vidne, blive ved med at bestræbe sig på at gøre deres bedste, ikke fordi de vidste, at det ville lykkes for *dem*, men fordi de vidste, at det ville lykkes for *jer*. Jeg tror ikke, at deres mod og håb i så høj grad udsprang af deres egen situation, som af jeres – en pragtfuld forsamling af unge voksne som jer, som er samlet i hundrede tusindvis over hele verden i en urokkelig bestræbelse på at se evangeliet vinde og sejre.

Moroni sagde til os, som engang i de sidste dage ville få hans optegnelse:

»Se, Herren har vist mig store og herlige ting angående det, som snart må ske, på den dag, da dette skal finde sted blandt jer.

Se, jeg taler til jer, som om I var til stede, og dog er I det ikke. Men se, Jesus Kristus har vist jer for mig,

og jeg kender jeres gerninger« (Morm 8:34-35).

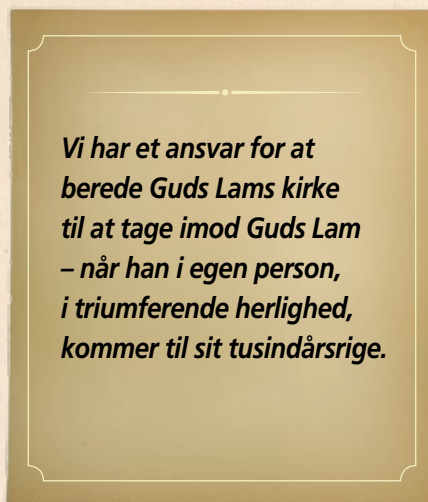
Jeg tror, at *alle* profeterne og de første apostle på den ene eller den anden måde har set vor tid i glimt – hvilket gav dem mod i deres egen mindre fremgangsrige tid. Disse fordums brødre vidste en kolossal masse om os. Profeter som fx Moses, Nefi og Jereds bror så de sidste dage i meget detaljerede syn. Noget af det, de så, var ikke smukt, men alle disse tidligere generationer fattede mod ved at vide, at der til sidst ville være en uddeling, som ikke ville slå fejl.

Det var vor tid, ikke deres, som fyldte dem med himmelsk og glædelig forventning og fik dem til at synge og profetere om sejr. Det er samlet set vor tid, som alle profeterne fra tidernes morgen har set frem til, og disse fordums brødre befinder sig stadig på den anden side og hepper på os! På en meget virkelig måde afhænger deres mulighed for at betragte sig selv som en succes af vores trofasthed og vores sejr. Jeg elsker tanken om at drage i krig i de sidste dage som repræsentant for Alma og Abinadi og det, de stod for, eller som repræsentant for Peter og Paulus og de ofre, som de ydede. Hvis en sådan opgave i historiens store drama ikke kan begejstre jer, så er der ikke noget der kan!

Bered Kristi Kirke på hans komme

Lad mig tilføje endnu et element til denne betragtning om uddelingen, som jeg tror følger automatisk. Eftersom vi lever i den sidste og mest

storslåede af alle uddelinger, og eftersom alt til sidst skal kulminere og blive opfyldt i vores æra, er der derfor et ganske bestemt og helt specifikt ansvar, der påhviler os, som tilhører Kirken nu, og som ikke nødvendigvis i samme grad påhvilede Kirkens medlemmer i nogen tidligere tid. I modsætning til Kirken på Abrahams eller Moses', Esajas' eller Ezekiels tid, eller selv på Jakobs og Johannes' tid

i Det Nye Testamente, *har vi et ansvar for at berede Guds Lams kirke til at tage imod Guds Lam* – i egen person, i triumferende herlighed, når han i tusindårsriget kommer som herrernes Herre og kongernes Konge. Ingen anden uddeling har nogen sinde haft den pligt.

Med skriftens ord er vi dem, som i hele verdenshistorien er blevet udpeget til at berede bruden til brudgommens komme og være værdige til at blive inviteret til bryllupsfesten (se Matt 25:1-12; 22:2-14; L&P 88:92, 96). Som folk har vi – hvad enten det sker i vores egen levetid eller vore

børns eller vore børnebørns eller på et senere tidspunkt – alligevel et ansvar som kirke og personligt som medlemmer af denne kirke for at være værdige til, at Kristus kan komme til os, være værdige til, at han hilser på os, og at han accepterer, modtager og omfavner os. Det liv, som vi lægger i hans hænder i den hellige stund, *må* være ham værdigt!

Vi må være acceptable for ham

Jeg fyldes med ærefrygt og med et overvældende ansvar for at berede mit liv (og i det omfang jeg kan være med til at berede Kirkens medlemmer) til den længe forjættede dag, til overdragelsen af myndighed, til den dag, hvor vi overdrager Kirken til ham, hvis kirke dette er.

Når Kristus kommer, må medlemmerne af hans kirke se ud og handle som medlemmer af hans kirke, som det forventes og handle derefter, hvis vi skal antages af ham. Vi må udføre hans værk, og vi må efterleve hans lærdomme. Han må hurtigt og let genkende os som sine sande disciple. Som præsident J. Reuben Clark jun. (1871-1961), tidligere førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, engang sagde: Vores tro må *ikke* være svær at få øje på.³

Ja, hvis vi i det store og afgørende øjeblik hævder, at vi er troende, må vi hellere være sikre på at vise det. Hyrden kender sine får, og vi må på den store dag være kendt som hans disciple i gerning såvel som i ord.

Mine elskede unge venner, det er de sidste dage, og I og jeg må være

Jeg elsker tanken om at drage i krig i de sidste dage som repræsentant for Alma og Abinadi og det, de stod for, eller som repræsentant for Peter og Paulus og de ofre, som de ydede. Hvis en sådan opgave i historiens store drama ikke kan begejstre jer, så er der ikke noget der kan!

de bedste sidste dages *hellige*, vi kan være. Læg venligst eftertryk på *hellige*.

Hvornår afsluttes alt dette? Hvornår viser Kristus sig offentligt og sejrrigt, og hvornår begynder tusindårsriget? Det ved jeg ikke. Det, jeg ved, er, at de indledende øjeblikke til den begivenhed begyndte for 193 år siden. Men jeg ved, at som resultat af det første syn og det, der fulgte, lever vi i en tid med uovertrufne velsignelser – velsignelser, som gives os, for at vi kan leve trofast og rent, så når brudgommen endelig og triumferende kommer, kan han personligt og med rette invitere os med til bryllupsfesten.

Mine elskede unge brødre og søstre, jeg elsker jer og efterlader jer mit vidnesbyrd, ikke blot om at Gud lever,

men også at han elsker os. Han elsker *jer*. Alt, hvad han gør, er til vores gavn og vores beskyttelse. Der er ondskab og sorg i verden, men der findes ikke ondt eller fortræd i ham. Han er vor Fader – en fuldkommen far – og han skærmer os mod uvejret.

Ja, den eneste bekymring, jeg ønsker, at vi skal have, er en meget personlig bekymring: Hvordan kan vi leve mere fuldt ud, mere trofast, så alle denne storslåede uddelings velsignelser kan blive udøst over os hver især og over dem, som vi kommer i berøring med?

»Frygt derfor ikke, lille flok ... se hen til [Kristus] i alle jeres tanker; tvivl ikke, frygt ikke. I har endnu ikke forstået, hvor store velsignelser Faderen har ...

beredt til jer« (L&P 6:34, 36; 78:17).

Jeg efterlader jer min kærlighed og min velsignelse og et apostolsk vidne om sandheden af disse ting, om at vores uddeling ikke vil fejle og at de, der efterlever Kristi lærdomme og gør hans vilje, vil være værdige til en invitation til bryllupsfesten, når brudgommen kommer. ■

Fra CES talen »Terror, Triumph, and a Wedding Feast« til unge voksne den 12. september 2004. Hvis du vil læse hele den engelske tekst, så gå ind på speeches.byu.edu.

NOTER

1. Joseph Smith, i *History of the Church*, 4:609-610.
2. Wilford Woodruff, i James R. Clark, saml., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 bd., 1965-1975, 3:258; se også Gordon B. Hinckley, »The Dawning of a Brighter Day«, *Ensign*, maj 2004, s. 83.
3. Se J. Reuben Clark jun., *Den fastlagte kurs for Kirken i uddannelse*, rev. ud. 1998, s. 7.

»Hvordan kan jeg modstå fristelse?«

Hvor mærkeligt det end lyder, så er fristelse nødvendig for vores åndelige udvikling. Hvis vi ikke blev fristet, ville vi ikke kunne vælge mellem godt og ondt (se L&P 29:39). Og hvis vi ikke kunne vælge godt, når alternativet bød sig, ville vi ikke kunne udvikle os åndeligt (se 2 Ne 2:11-30).

En faktor til at modstå fristelse er konsekvent lydighed. Hvis du af og til giver efter, vil fristelsen i fremtiden blive sværere at modstå. Hvis du konsekvent modstår, vil du blive stærkere og det vil i fremtiden være lettere at modstå fristelse. Meget af styrken til at modstå kommer fra Frelserens forsoning, der fungerer i dit liv. Når du gør dit bedste for at lære Frelserens lærdomme at kende og følge dem, vil Herren styrke dig til at kunne modstå fristelse.

Skrifterne underviser om andre måder at modstå fristelse på:

»Bed altid, så du kan komme ud af det som sejrherre; ja, så du kan besejre Satan« (L&P 10:5).

»Den, der ville lytte til Guds ord og ville holde fast ved det, de skulle aldrig fortabes, ej heller kunne Modstanderens fristelser og brændende pile overvælde dem« (1 Ne 15:24).

»I skal stå Djævelen imod, så vil han flygte fra jer. Hold jer nær til Gud, så vil han holde sig nær til jer« (Jak 4:7-8).

Det er også vigtigt at vide, at det ikke forkert at blive fristet. Selv Jesus blev fristet. »Han led fristelser, men han gav ikke efter for dem« (L&P 20:22). Du kan se til hans eksempel – og de mange eksempler fra skriften – efter hjælp.

Bed om styrke

For at kunne modstå fristelse, må vi først have viljen og et oprigtigt ønske om at vælge det rette. Det hjælper mig at forestille mig en situation på forhånd og så vælge det rette. Bøn er en anden ting, som hjælper mig. Hvis vi beder om styrke, søger åndelig næring og omhyggeligt vælger, hvor vi opholder os, så kan Helligånden være vores konstante ledsager og være med os og advare os.

Esther G., 18 år, Niedersachsen, Tyskland

Støt hinanden

Jeg tror, at vi gennem dagligt skriftstudium, bøn, udøvelse af selvkontrol og ved at følge profeternes ord, kan

modstå fristelse. At modstå fristelse styrker din tro og viser din himmelske Fader, at du er forpligtet til at holde de pagter, som du har indgået. Det hjælper også at have venner i Kirken, fordi vi kan støtte hinanden. Det kræver meget mod at sige nej. Husk: »Gud har ikke givet os en fej ånd, men en ånd med kraft og kærlighed og besindighed« (2 Tim 1:7). Når vi overvinder fristelse, kommer vi nærmere Jesus Kristus og vor himmelske Fader.

Nancy S., 19 år, Tultitlán, Mexico

Fortæl om dine overbevisninger

I min gymnasietid opfordrede de fleste af mine klassekammerater mig til at drikke alkohol og til at se pornografi. Jeg sagde altid nej, fordi jeg gør, hvad Frelseren ønsker, at jeg skal gøre. Jeg erindrer ham og holder mine pagter. Nogle gange frister mine venner og klassekammerater mig ikke, fordi de allerede kender til min religion. At fortælle andre om vore overbevisninger og dele vores vidnesbyrd – især med venner, klassekammerater, naboer og familie – vil mindske fristelsen i vores omgivelser. Jeg ved, at vi kan overvinde fristelserne i vores liv ved at efterleve evangeliet.

Romeo P., 19 år, Negros Occidental, Filippinerne

Lyt til Helligånden

Jeg har opdaget, at når fristelsen kommer, forsøger Helligånden at advare mig og hjælpe mig til at vælge det rette. Gør ting – som at bede bøn og læse i skrifterne – derved forbliver Ånden hos dig, og undgå steder, hvor Helligånden ikke kan komme.

Rachel O., 13 år, Pennsylvania, USA

Stå på hellige steder

Mine ældre brødre siger altid til mig, at jeg skal »stå på hellige steder«. Jeg har fundet frem til, at det betyder, at man skal stå

på steder, hvor fristelserne er mindre til stede eller ikke så alvorlige. Min stavspræsident har sagt: »Modstå ikke blot fristelser – undgå fristelser.« Der vil være tider, hvor du må modstå fristelse, men det bliver lettere at efterleve evangeliet, når du ikke fristes mere.

Aaron L., 18 år, Utah, USA

Vi har altid valget

Helligåndsgaven hjælper os til at skelne mellem godt og dårligt og hjælper os til at opdage, når vi bliver fristet. Vi bør huske på, at fristelser er prøver, der hjælper os til at vide, når vi gør det rette, og når vi ikke gør det; og vi bør vide, at hvis vi følger Herren, vil han ikke lade os blive fristet med mere, end vi kan klare (se 1 Kor 10:13). Vi har altid valget om at vælge den rette sti i stedet for den forkerte sti.

Juan T., 19 år, Montevideo, Uruguay

Lav rollespil om at vælge det rette

Jeg tror, at det er vigtigt at have besluttet sig på forhånd omkring de valg, man vil møde. Jeg stod uventet over for en

svær situation, og resultatet blev positivt, fordi jeg allerede havde besluttet mig for ikke at vige fra mine standarder. Selv om jeg nogle gange finder det irriterende, øver min familie rollespil, så jeg ved, hvad jeg skal sige eller gøre, når jeg møder fristelser.

Emelyne P., 14 år, Wyoming, USA

Hav gode venner

At have gode venner, som vælger det rette, er noget, du kan gøre for at modstå fristelser. De er gode eksempler. Du kan ringe til dem, hvis du fristes. De vil hjælpe dig med at vælge det rette. Gode venner kan minde dig om at bede, læse i skriften og være lydige.

Sam E., 17 år, Washington, USA

BESLUT DIG TIDLIGT FOR AT UDØVE TRO

»Det vil kræve urokkelig tro på Herren Jesus Kristus at vælge vejen

til evigt liv ... Det er ved at handle i tro, at vi opbygger styrken til at gøre Guds vilje. Og det er ved at udøve tro på Jesus Kristus, at vi kan modstå fristelser og opnå tilgivelse gennem forsoningen ...

Det bedste tidspunkt til at modstå fristelser på er tidligt. Det bedste tidspunkt for omvendelse er nu. Vores sjæls fjende vil anbringe tanker i vores sind for at friste os. Vi kan tidligt beslutte os for at udøve tro, som vil bortrydde onde tanker, før vi handler ud fra dem.«

Præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, »Åndelig beredthed: Begynd tidligt og vær udholdende«, Liahona, nov. 2005, s. 38, 40.

NÆSTE SPØRGSMÅL

»Hvad bør jeg gøre, når jeg bliver drillet i skolen for at følge Kirkens standarder?«

Indsend dit svar, og hvis du ønsker det, et billede i høj opløsning inden 15. jan. 2014 på liahona.lds.org, via mail til liahona@ldschurch.org, eller med post til (se adressen på s. 3).

Svarene kan redigeres med hensyn til længde og tydelighed.

Følgende informationer og tilladelser skal vedlægges din e-mail eller dit brev: (1) fulde navn, (2) fødselsdato, (3) menighed, (4) stav eller distrikt, (5) din skriftlige godkendelse og, hvis du er under 18 år, dine forældres tilladelse (e-mail-tilladelse godkendes) til at udgive dit svar og dit billede.

**Ældste
Bradley D. Foster**
De Halvfjerds

Udsigten for **ENDEN AF VEJEN**

Budskabet fra enden af vejen er tydeligt: »Du kan gøre det. Og når du gør det, vil alt blive bedre.«

»Jeg vil aldrig glemme dig, biskop. Du reddede mit liv.« Manden, der kom med den udtalelse i dag, havde det ikke på denne måde i begyndelsen. Som teenager var han bange. Han vidste, at han var nødt til at omvende sig. Jeg var hans biskop på det tidspunkt, og han vidste, at vi måtte tale sammen. Men han var fyldt med tvivl.

»Hvad vil biskoppen tænke om mig?«

»Vil han holde det fortroligt?«

»Vil jeg nogensinde kunne se på ham igen?«

Sådanne bekymringer kan føles overvældende, og det kan synes umuligt at samle sig det nødvendige mod til at gå på omvendelsens vej.

Se fremad

Men lad os kaste et blik på den vej. Visse dele af omvendelsen er lettere end andre. Et skridt er erkendelsen. Vi ved normalt, når vi har gjort noget forkert; det hjælper Helligånden os

med at fornemme. Vi må ændre os, og ønsket om ændring er normalt meget stærkt.

Så bliver skridtene sværere. Herren siger, at vi må bekende og aflægge det. Det virker meget let at bekende over for vor himmelske Fader i vore bønner. Vi kan rette op på mange synder på denne måde, søge tilgivelse, kompensere og forbedre vores opførsel indtil Ånden bekræfter, at vi har gjort alt, det vi kan.

Men nogle bekendelser kræver, at man taler med sin biskop eller grenspræsident. Og det var her den unge mand befandt sig. Han havde brug for hjælp udover sin egen evne, og han havde brug for at vide, at rejsen var mulig.

Håb på hovedvejen

De, der har rejst på omvendelsens vej, kan fortælle dig, at ikke blot er rejsen mulig, men når du har været der og kan se dig tilbage, er dette, hvad du vil kunne se:

Du kan gøre det. Og når du gør det, vil alt blive bedre.

Herren befaler, at vi omvender os, fordi han elsker os. Gennem sin forsoning betalte han prisen for vore synder, og han ved, at omvendelsen kan frigøre os. Han vil styrke enhver, som kommer til ham. Alma lærte os, at for at kunne drage nytte af forsoningen, må vi omvende os – enhver af os (se Alma 5:33-34). Vejen kan være hård,

VI BØR SMILE

»Omvendelse er en guddommelig gave, og vi bør have et smil på læberne, når vi taler om den.«

Ældste D. Todd Christofferson fra De Tolv Apostles Kvorum, »Omvendelsens guddommelige gave«, *Liahona*, nov. 2011, s. 38.

men biskoppen vil gå med dig. Der er hjælp langs vejen.

Lige så snart du begynder på den, vil du føle lettelse.

Tal med din biskop. Du vil i ham finde en mand, som holder af dig og respekterer dig. Du kan få en dyb tillid til din biskop. Den vil vare evigt, og den vil hjælpe dig til at føle dig tryk med andre biskopper i fremtiden. Du vil få et anderledes perspektiv på din udfordring. Med sin visdom, erfaring og med inspiration fra Herren vil biskoppen hjælpe dig med at få det rette perspektiv på noget, du måske følte var verdens ende, og som måske i virkeligheden kun var et bump på vejen.

Han vil hjælpe dig til at forstå, at Frelseren er verdens lys. Ved at drage nytte af forsoningen, vil dit liv blive lysere, din fremtid lovende, og du vil forstå, at et af de største formål med livet på jorden er at opnå tro på Herren Jesus Kristus.

Din biskop vil hjælpe dig gennem det her. Du vil holde af ham og aldrig glemme ham.

Jeg tror fuldt og fast på, at personer, der hjælper en i krisetider, bliver bundet til ens hjerte. Hvor meget mere bindes en biskop så ikke til dig, når han hjælper dig gennem en åndelig krise? Herren øger biskoppens venlighed og hans evne til at vejlede dig. Din biskop vil være din evige ven.

Og til jer unge mænd, som en dag selv bliver biskopper eller stavspræsidenter, jeres erfaring med jeres biskop vil forberede jer til den tid, hvor I måske sidder på den anden side af bordet.

Lad mig slutte ved at fortælle jer lidt mere om min samtale med den unge mand. »Biskop,« sagde han, »du vil hade mig for det, som jeg skal fortælle dig. Du vil aldrig kunne se på mig igen, og hvis du fortæller det, som jeg siger til dig, til nogen, slår jeg mig selv ihjel.«

Jeg sagde: »Jeg lover dig, at jeg aldrig vil røbe dine bekendelser. Jeg tager dem med mig i graven.«

Han fortalte mig om nogle mindre situationer og holdt øje med min reaktion. Da jeg sagde: »Jeg ved, hvad du går igennem. Jeg kan hjælpe dig,« fortsatte han langsomt, indtil han nåede til det, som han var kommet for at tale om. Jeg mindede ham gentagne gange om, at jeg beundrede ham for at bekende og for hans ønske om at ændre sig. Selv om han så ud til at ville flygte, kom vi sammen igennem det, som han havde brug for at fortælle.

Var det noget stort? Det var det for ham. Men mens vi talte sammen, fik han en bedre forståelse af den barmhjertighed, som Herren har til dem, der oprigtigt omvender sig. Efter den første samtale begyndte vi at arbejde sammen, og med tiden blev hans omvendelse fuldstændig. I dag ringer han stadig til mig for bare at sige hej, og vi har nogle hyggelige samtaler.

Jeg var så privilegeret at hjælpe ham til at forstå, at vi alle er afhængige af forsoningen. Og jeg tilslutter mig ham i lovprisningen af Jesus Kristus, ham, der virkelig reddede hans liv. ■

Som ung kvinde troede jeg aldrig, at pornografi ville være noget, som jeg skulle kæmpe med.

Jeg havde aldrig troet, at afhængighed af pornografi kunne være et problem for piger. Det tog jeg fejl af, da jeg var omkring 16 år gammel. Jeg stødte på en video med pornografi, og eftersom jeg var alene og nysgerrig, så jeg den. Efter den første gang, følte jeg, at jeg måtte se noget hver dag. Jeg blev afhængig af pornografi.

Jeg havde det dårligt med at se pornografi. Jeg vidste, at det var forkert, men jeg gjorde ikke noget for at

IKKE LÆNGERE **AFHÆNGIG:** Min kamp for at overvinde pornografi

Navnet tilbageholdt

stoppe det. Jeg var aldrig glad, og jeg følte mig beskidt og besmittet med Satans fristende snavs. Men jeg fandt stadig muligheder for at se det, så jeg kunne tilfredsstille min appetit. Min afhængighed førte til flere og flere dårlige valg. Jeg løj for alle: Min bror, min mor, og værst af alt for Herren og mig selv. Jeg fortalte mig selv, at endnu en film ikke ville skade mig, endnu en dårlig historie ikke ville være så slemt.

Jeg tog stadig i kirke, til GUF og seminar, men jeg havde ikke den rette indstilling eller Ånden med mig. Jeg var vred, så jeg fik ikke noget ud af lektionerne. Jeg holdt op med at betale min tiende, bede og læse i skrifterne. Jeg følte skyld, men jeg kunne stadig ikke holde op. Jeg fik det værre for hver dag.

Til sidst blev min adgang til pornografi spærret. Til at begynde med følte jeg mig berøvet uden pornografi, men så indså jeg, at tingene havde ændret sig til det bedre. Min rutine blev anderledes. Jeg så ikke pornografi hver dag. Jeg havde stadig lyst til at se det, men jeg blev bedre til at modstå det. Endelig, efter at have været afhængig af pornografi i to år, begyndte jeg at bede regelmæssigt om styrke og holdt fuldstændig op med at se det. Men jeg følte mig stadig beskidt indvendig. Jeg vidste, at jeg havde brug for at tale med biskoppen. Jeg kunne bare ikke få mig selv til at gøre det.

Efter at have hørt en masse mennesker tale om at gå igennem en omvendelsesproces og om de prøvelser, de overvandt, følte jeg til sidst, at jeg virkelig måtte tale med min biskop.

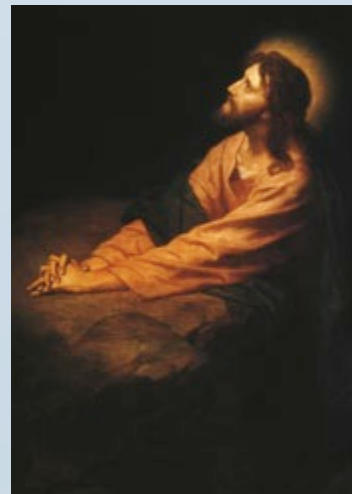
Jeg indså også, at jeg gik glip af en af Kirkens store velsignelser: Min patriarkalske velsignelse.

Jeg aftalte et møde med biskoppen.

Jeg følte mig skamfuld, da jeg gik ind på biskoppens kontor den pågældende aften. Jeg var bange for, at han bare ville se på mig og fortælle mig, at min sag var håbløs, og at jeg havde gravet et hul, der var for dybt at undslippe. Jeg var bange for, at han aldrig ville se på mig på samme måde mere. Men da jeg fortalte ham hele min historie, smilede han kærligt og lyttede opmærksomt. Han bekymrede sig virkelig om mig. Efter at have talt med min biskop og arbejdet tingene igennem, fortalte han mig til sidst, at jeg var ren.

Mine år som afhængig af pornografi var de hårdeste i mit liv, men jeg havde det så godt, da jeg forlod min biskops kontor, og følte mig ren. Det føltes som en tung byrde, jeg havde båret rundt på i årevis, blev løftet af mine skuldre. Jeg var glad for, at jeg kunne modtage min patriarkalske velsignelse, deltage værdigt i nadveren og have Ånden med mig igen. Jeg følte mig som en ny person. Der var endda mennesker, der fortalte mig, hvor anderledes jeg virkede, og at jeg havde et særligt skær omkring mig. Jeg blev gladere og havde en bedre indstilling til alt.

Jeg ved, at vi med Herrens hjælp kan ændre os og overvinde afhængigheder. Og vi skal ikke bekymre os for at tale med biskoppen, for han vil hjælpe os, imens vi omvender os, så vi kan føle os rene igen gennem Jesu Kristi forsoning. ■

HVAD ER OMVENDELSE?

»Ved forsoningen kan du få tilgivelse og blive rensset for dine synder, når du omvender dig.

Omvendelse er mere end blot at erkende sine fejltagelser ... Det omfatter at vende sig bort fra synd og at vende sig til Gud for tilgivelse ...

hvis du har syndet, jo før du begynder at vende tilbage, jo før vil du finde den fred og glæde, der kommer med tilgivelse

... Søg hjælp og råd fra dine forældre, efterhånden som du bestræber dig på at omvende dig. Alvorlige synder, såsom seksuelle overtrædelser eller brug af pornografi, skal bekendes til din biskop. Vær fuldstændig ærlig over for ham. Han vil hjælpe dig til at omvende dig.«

Til styrke for de unge, hæfte, 2011, s. 28, 29.

MERE END en makker

Tror du, at du bare er med på slæb, når det gælder hjemmeundervisning? Så tro om igen.

»Jeg ved, hvordan man både er ven såvel som hjemmelærer. Jeg holder af at se, hvad jeg kan gøre for at hjælpe andre.«

Du har set det tusindvis af gange i noveller eller på film. Der er et kæmpe, frygteligt problem, som hænger som en sort sky i horisonten. Katastrofen synes uundgåelig. Men så kommer helten, som trodser alle odds og redder dagen.

Sådanne helte er ofte ledsaget af en makker. Denne karakter har typisk et par få grundlæggende evner, men eksisterer primært for at kaste våben til helten, når skurkene begynder at flokkes.

Som juniormakker på hjemmeundervisning kan det være fristende at tænke på sig selv som en slags makker i kammeratskabet. Din voksne kammerat har jo prøvet det meget oftere og har mere erfaring end dig. Så det er vel op til ham at redde dagen, ikke?

Ikke helt.

Når det drejer sig om hjemmeundervisning, så er der ikke noget, der

hedder en superhelt (din ældre kammerat) og hans makker (dig) – der er kun superhelte, der sammen virkelig kan ændre verden.

Lige meget, hvem du er, og hvad din baggrund måtte være, så har du det, der kræves for at kunne gøre en stor forskel hos dem, som I besøger.

Ingen større kaldelse

Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) har sagt: »Der findes ingen større kaldelse i Kirken end kaldet til at være hjemmelærer.«¹

Hjemmelærere gør meget mere end blot at dele et åndeligt budskab. De lader hver familie vide, at de har venner, som er der for dem.

Præsident Thomas S. Monson har sagt: »En ven gør mere end at aflægge et besøg hver måned af pligt ... En ven bekymrer sig. En ven viser kærlighed. En ven lytter. Og en ven rækker ud.«²

Gode venskaber kan selvfølgelig skabes i enhver alder.

Tjen som en ven

Sean C., en 16-årig fra det sydlige Utah i USA, ved godt, hvordan man både er ven såvel som hjemmelærer.

Sean har en bred vifte af interesser, blandt andet konkurrencer i rodeo, brydning, at arbejde med kvæg og reparation af biler. Han holder også af at dyrke venskaber med de mennesker, som han er hjemmelærer for.

»Jeg holder meget af at tale med mennesker og se, hvad jeg kan gøre for at hjælpe dem,« fortæller Sean.

Hans hjemmelærerkammerat er biskoppen fra deres menighed. I et hjem, hvor de kommer, er hustruen medlem af Kirken, men manden er ikke medlem. Sean havde en god kemi med manden, Floyd, under deres allerførste besøg. Da Floyd begyndte at tale om sin jeep, lavede Sean op. »Vi kunne bare rigtig godt med hinanden,« siger Sean.

I det år, hvor Sean og biskoppen har besøgt Floyd og hans hustru, har Sean styrket det venskab – blandt andet ved at hjælpe Floyd med at arbejde lidt på motorer engang imellem.

Et af Seans yndlingsskriftsteder handler om tjeneste: »Når I er i jeres medmenneskers tjeneste, er I blot i jeres Guds tjeneste« (Mosi 2:17).

Sean forklarer: »Alle må være opmærksomme på måder at tjene på.«

Dine åndelige gaver

Vi har alle åndelige gaver og talenter. Derudover har vi unikke interesser og hobbyer. Hver enkelt af os har noget særligt at tilbyde, som ingen andre kan gøre på helt samme måde.

»Ingen er ens og alle har noget forskelligt at bidrage med,« belærer

præsident Henry B. Eyring, førstestyrer i Det Første Præsidentskab. »Ingen er sat i verden for at mislykkes.«³ Hjemmeundervisning kan være en mulighed for dig til at bruge disse gaver til at gavne andre.

Når det fx bliver din tur til at præsentere et åndeligt budskab, kunne du bede i god tid i forvejen, så du kan vide, hvad du skal sige, som ville være til størst hjælp for dem, I besøger.

Oftentimes har du en personlig oplevelse med et bestemt emne, som du kan dele med familien. Lad dit lys skinne! Fortæl om det, du ved.

Du kan også finde på kreative og betydningsfulde måder at tjene de familier, I besøger, på. Forestil dig fx at der er en person i et af de hjem, I besøger, der gerne vil lære at spille guitar. Og tilfældigvis har du spillet guitar i mange år. I denne situation kan et par tips her og der om musik være lige så behjælpeligt som at rydde sneen fra deres indkørsel eller beskære deres træer.

Når det handler om hjemmeundervisning, så kan din seniorkammerat være en åndelig kæmpe. Men tag ikke fejl. Du er et Guds barn, og dit ansvar som hjemmelærer er lige så stort.

Du har altid noget fantastisk at bidrage med. ■

NOTER

1. Ezra Taft Benson, »Til Kirkens hjemmelærere«, *Stjernen*, juli 1987, s. 46.
2. Thomas S. Monson, »Hjemmelærerbesøg – En guddommelig tjeneste«, *Stjernen*, jan. 1998, s. 48.
3. Henry B. Eyring, »Hjælp dem med at sigte højt«, *Liahona*, nov. 2012, s. 60.
4. Linda K. Burton, »Iagttag først og tjen så«, *Liahona*, nov. 2012, s. 78.

DELTA I SAMTALEN

I løbet af december måned vil søndagens lektioner have fokus på opbyggelsen af Guds rige. Hjemmeundervisning er en måde at gøre dette på, men alle kan opbygge Guds rige gennem daglige tjenestegøinger. Idet du beder for andre, kan Ånden få dig til at tænke på noget, som du kan gøre. Husk dette råd fra søster Linda K. Burton, Hjælpeforeningens hovedpræsident: »Iagttag først og tjen så.«⁴ Hvordan har du fundet på måder at iagttage og tjene på i opbyggelsen af Guds rige? Vær forberedt på at fortælle om dine erfaringer i din menighed, i din familie eller med andre unge.

STÅ PÅ HELLIGE STEDER

1

I år inviterede Kirkens Tidsskrifter unge fra hele verden til at indsende fotos, der viste, hvordan de står på hellige steder. Tag et kig på nogle af fotoene, der blev sendt ind og se, hvad unge gjorde for at efterleve GUFs tema for 2013.

2

3

1 Hver gang jeg tager del i sunde aktiviteter, især sammen med min familie, står jeg på hellige steder.

LaRae R., 16 år, British Columbia, Canada

2 Jeg står på hellige steder, når jeg sætter pris på ting, der er af evig værdi, frem for verdslige ting.

Kirck M., 18 år, Negros Occidental, Filippinerne

3 For mig er tjeneste lig med at stå på hellige steder. Min yndlingsmåde at tjene på er ved at komme i templet. Jeg føler en stærk ånd, når jeg tjener i Herrens hus.

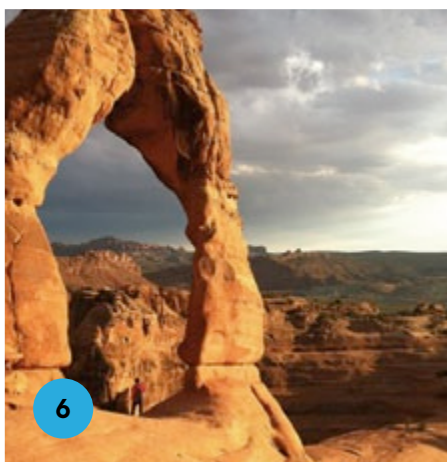
Kiana B., 15 år, Utah, USA

4

5

6

7

4 Jeg står ved siden af dåbsbassinet, hvor jeg blev døbt. Jeg betragter dette bassin som et helligt sted, fordi det er her mennesker kan indgå pagter med Gud og blive nye mennesker.

Joe-Smith E., 17 år, Akwa Ibom, Nigeria

5 Hver gang jeg tager op i bjergene og er adskilt fra verden, indser jeg, at de kan være hellige og fredfyldte steder.

Emma P., 17 år, Oregon, USA

6 Jeg holder meget af at være udendørs, og hver eneste gang, at jeg er et sted som det her (Delicate Arch i Moab, Utah), føler jeg mig nærmere min himmelske Fader. At kunne se de vidunderlige ting, som vor himmelske Fader har skabt til os, hjælper mig med at føle Ånden.

John T., 18 år, Utah, USA

7 Mit hjem er et helligt sted, fordi jeg føler mig glad og fredfyldt der. Og når jeg læser Mormons Bog, føler jeg en stille ro gennem Helligånden.

Melisa D., 13 år, Kosovo

8

11

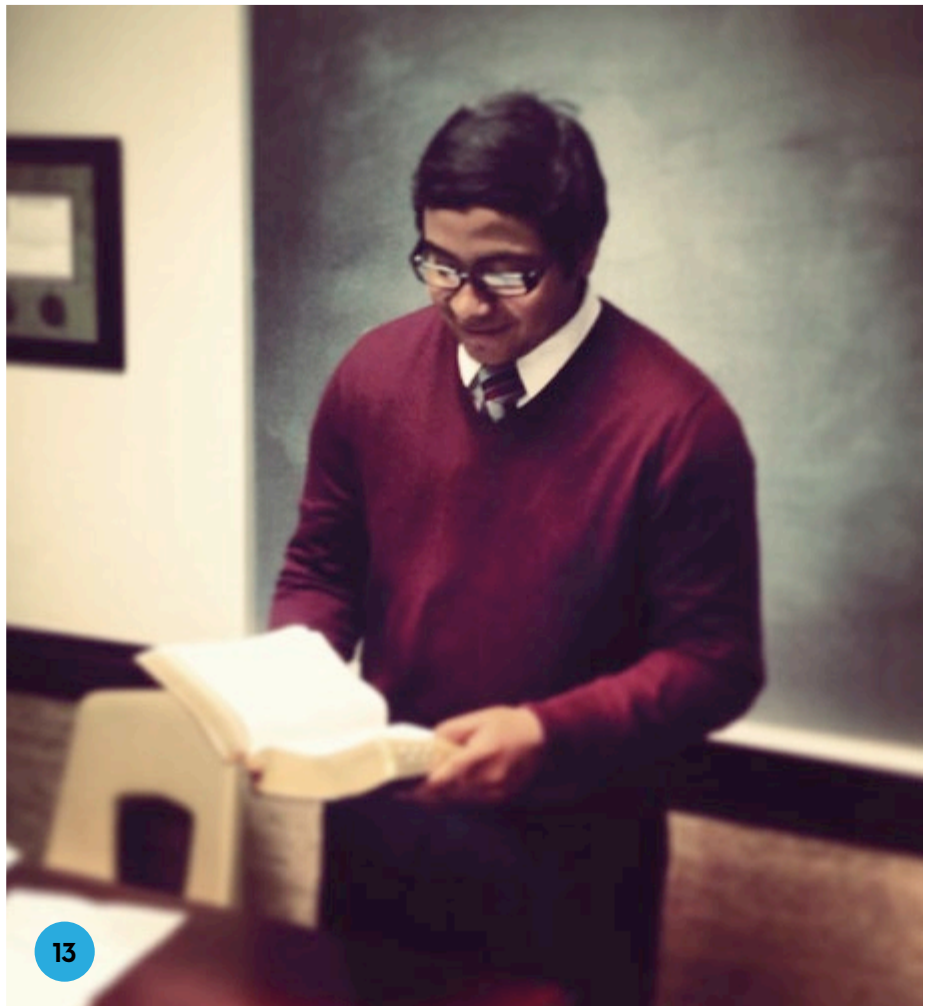
12

9

10

13

8 Dette billede er fra en præsentationsaften. Jeg synes kirkebygningen er et helligt sted, hvor jeg kan lære Unge Pigers værdinormer og evangeliets principper. I Kirken styrker jeg også de venskaber, jeg har med unge piger, som deler samme tro.

Luize S., 12 år, Rio Grande do Sul, Brasilien

9 Jeg står på hellige steder, når jeg hjælper mennesker og har det sjovt med gode venner.

James R., 17 år, North Carolina, USA

10 Jeg står på hellige steder, når jeg er sammen med venner, der efterlever evangeliet. De hjælper mig til at forblive knyttet til vor himmelske Fader og være i større harmoni med Helligånden.

Jonathan N., 17 år, Buenos Aires, Argentina

11 Jeg står på hellige steder, når jeg spiller klaver til nadvermødet. Salmernes melodier og tekster styrker min tro og vidnesbyrd.

Chelsea A., 13 år, Banten, Indonesien

12 Jeg står på hellige steder, når jeg leder sangene til nadvermødet, fordi jeg bliver rørt af forsamlingens smukke sang.

Geovani W., 15 år, Banten, Indonesien

13 Jeg står på hellige steder, når jeg underviser mit kvorum om søndagen. Jeg holder meget af at fortælle om evangeliet.

Ramón M., 16 år, Californien, USA

ANDRE HELLIGE STEDER

Sådan sluttede andre unge sætningen: »Jeg står på hellige steder, når ...«

- »jeg fortæller mine venner om evangeliet.« *John B., 17 år, Ceará, Brasilien*
- »jeg står med missionærerne, fordi det giver mig mere erfaring at fortælle andre om evangeliet sammen med dem, og snart bliver jeg selv fuldtidsmissionær.« *Joseph H., 18 år, Jakarta, Indonesien*
- »Jeg er på basketballbanen og hjælper mine holdkammerater og udviser god sportsånd over for spillerne, endda også over for det modsatte hold.« *Emily C., 12 år, Utah, USA*
- »vi optræder med vores gymnasiekor og deler vore talenter.« *Tanner M., 17 år; Kaylynn S., 15 år; Lexie J., 17 år; Spencer M., 17 år; Idaho, USA*
- »jeg tager på Unge Pigers lejr. Jeg har mulighed for at mødes med andre unge piger, som deler samme standarder og værdier, og mødes med ledere, der underviser os i principper, så vi kan lære at gøre det, der er ret.« *Norma V., 17 år, Guayas, Ecuador*
- »Jeg tager del i seminar. Det hjælper mig til at have Ånden hos mig igennem hele min dag!« *Savannah F., 17 år, Arizona, USA*
- »jeg lader mine holdkammerater vide, hvad jeg står for, til cheerleadertræningen.« *Makenna F., 15 år, Californien, USA*
- »jeg omdeler nadveren og erindrer Jesu Kristi forsoning.« *Axel S., 14 år, Jakarta, Indonesien*
- »jeg holder mig selv ren og vælger det rette, fordi jeg ved, at hvis jeg bliver ved med det, kan jeg en dag blive gift i templet.« *Whitney H., 15 år, Utah, USA*
- »jeg holder mine pagter med Gud.« *Mark M., 17 år, Oregon, USA*

Nu kan du tænke over, hvad **du** har lært fra dette års GUF-tema. Hvad er nogle af dine hellige steder? Hvordan kan du fortsat stå på hellige steder? Overvej at skrive dine tanker ned i din dagbog.

En yndlingsjulesang

C.G. Lindstrom

Jeg kan huske, at det var en typisk juletræsfest i menigheden: Borde, der var dækket med røde og grønne papirduge, mad, der blev serveret på pap-tallerkner, små børn, der fór rundt, og den glade lyd af medlemmer i menigheden, der sludrede. På en eller anden måde fik nogen tysset på os, så vi kunne få velsignet maden, og derefter spiste alle. Programmet skulle til at gå i gang.

Det var ikke min egen menighed. Jeg var taget med en veninde til hendes menighedsfest, så jeg kendte ikke så mange mennesker. Vi ville gerne have taget af sted lidt tidligere, men hendes mor overbeviste os om at blive og se programmet.

Det første nummer var med primarybørnene, som gik på scenen med en glorie af guldlametta på deres hoved. De sang en sang og møvede og grinede sig ned af scenen og efterlod et spor af guldlametta.

To pianister spillede derefter glade sange. Den første pianist spillede »O, kom hver en trofast« (*Salmer og sange*, nr. 125) uden at glippe en tone. Den anden, en lille dreng, satte sig ved klaveret og så sorgfuldt over

på sin mor, der stille begyndte at tælle for. Drengen sukkede, vendte sig mod klaveret og spillede sin bedste version af »Up on the Housetop« (»Oppe på taget«).

Det næste nummer var en af mine yndlingsange – »C-h-r-i-s-t-m-a-s« (»Julealfabetet«).

Jeg så op og så en søster med foroverbøjede skuldre, hånden holdt tæt til kroppen og med en mærkelig gang gå op og stille sig ved klaveret. Hun stod med den ene hofte længere nede end den anden og smilede skævt, inden hun begyndte at synge. Jeg må indrømme, at jeg uretfærdigt tænkte, om sangen i det hele tage ville være god.

»Da jeg var et lille barn, havde julen en betydning,« sang hun. Sangen fortsatte med at fortælle, hvordan et barn lærer at stave til *jul* og opdager, hvad julen egentlig handler om.

Hendes mund hang lidt i den ene side, og hun havde svært ved at udtale ordene.

Jeg så forsigtigt rundt i lokalet og så på medlemmernes ansigter. Ingen så ud til at være pinlig berørt. Faktisk sad de og smilede og lyttede tilfreds.

Hun fortsatte med at synge og så op på et punkt i loftet. Efter et par sekunder så jeg

Jeg påskønnede ikke hendes sang, indtil jeg indså, hvem hun i virkeligheden sang til.

også op, men jeg så kun loftfliser. Da jeg så hende igen, lagde jeg dog mærke til, at hun havde tårer i øjnene.

Da hun var færdig, fyldtes salen med klapsalver. Hendes kinder blussede. Da hun var på vej tilbage til sin stol, var der hænder, der rakte ud og rørte hendes arm eller skulder, mens medlemmerne udtrykte oprigtig taknemlighed. En søster, der sad i nærheden af mig, fortalte hende, at hun havde gjort det rigtig godt, hvortil hun svarede: »Tak. Jeg håber, han kunne lide det.«

Han? Hvem havde hun sunget til? Netop da jeg stillede mig selv spørgsmålet, kendte jeg svaret. Jeg indså, at hun ikke havde sunget for nogen i salen. Hun havde ikke optrådt for forsamlingens anerkendelse. Hun havde sunget for Frelseren for at prise ham.

Det har været jul mange gange siden den menighedsfest, og jeg har hørt sangen »Julealfabetet« opført af mange veltrænede stemmer. Men versionen, jeg husker bedst, var den, jeg hørte den jul, som blev sunget af en person, hvis optræden var anderledes, men virkelig oprigtig. ■

Forfatteren bor i Washington, USA.

Min bror, missionæren

Kevin V., 11 år, Mexico

»Jeg evangeliet vil dele, med dem, der søger sandheds ord« (Jeg håber at blive missionær«, Børnenes sangbog, s. 91).

Vores familie – mine forældre, min bror og jeg – havde forberedt os i lang tid, så min bror kunne tjene på mission. Når vi talte om, at han skulle være missionær, lavede jeg tit sjov med ham og sagde, at jeg ikke ville komme til at savne ham, og at jeg ville blive glad for at være alene.

Så kom dagen endelig, hvor han kunne sende sine missionspapirer ind. Han havde prøvet at gøre sit bedste i skolen, og vi havde alle

arbejdet hårdt for at kunne spare op til hans mission.

En dag ringede stavspræsidenten til os og sagde, at kaldelsen var kommet. Min bror besluttede sig for at åbne brevet derhjemme efter aftensmaden. Han blev kaldet til at tjene i Mexico City Øst-missionen.

Ikke længe efter satte vi ham af i lufthavnen og sagde farvel. På vej hjem kunne min mor ikke holde op med at græde, men jeg græd ikke. Men kun to timer senere, da jeg sad på værelset, som jeg plejede at dele med min bror, indså jeg pludselig, at jeg ikke skulle se ham i lang tid. Så var det pludselig mig, der ikke kunne holde op med at græde, og jeg græd

og græd. Mine forældre krammede mig og trøstede mig, og vi følte alle stor glæde og stor sorg på samme tid.

Siden den dag har jeg bedt til min himmelske Fader og bedt ham passe på min bror, mens han tjener.

Min bror lærte mig, at jeg også må forberede mig på en mission. Jeg må være værdig til at modtage præstedømmet, deltage i seminar og opfylde målene i *Min pligt mod Gud*. Han lærte mig at arbejde og spare penge op, læse i skrifterne og adlyde mine ledere.

Jeg vil også gerne tjene på mission, så andre mennesker kan få evangeliets velsignelser og vide, at det er sandt. ■

Hvorfor er det så vigtigt at bruge tid sammen med vores familie?

Præsident Boyd K. Packer

Præsident for De Tolv Apostles Kvorum

Medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum er særlige vidner om Jesus Kristus.

Familietid er hellig tid.

Planen for lykke er en plan for familier.

Familien er den grundlæggende organisation nu og i al evighed.

Vi tilskynder på det kraftigste vore medlemmer til at vise hengivenhed for deres familie.

Jeg beder til, at Kirkens familier vil blive velsignede, både forældre og børn.

Boyd K. Packer, »Og en lille dreng vogter dem«, Liahona, maj 2012, s. 9.

Jeg ved, at Jesus Kristus kommer igen

Kan du forestille dig, at Jesus holder dig i sine arme og giver dig en velsignelse? Det var det, han gjorde for de nefitiske børn i Mormons Bog, efter han var opstået.

»Og det skete, at han befalede dem, at deres små børn skulle bringes frem.

Så de bragte deres små børn frem

og satte dem ned på jorden rundt omkring ham, og Jesus stod midt blandt dem

... og han tog deres små børn, et efter et, og velsignede dem og bad til Faderen for dem« (3 Ne 17:11-12, 21).

Vi ved, at Jesus vil komme igen og leve på jorden sammen med os. Han vil være vores konge og regent. Det vil være en tid med fred og

glæde for dem, der er beredt på at møde ham.

Jesus elsker dig lige så meget, som han elskede de nefitiske børn. Du kan forberede dig på at se ham, når han kommer igen, ved at være venlig og rar mod andre, ved at være lydlig, ved at bede dine bønner og ved at vælge det rette. Så vil du være klar til han kommer igen! ■

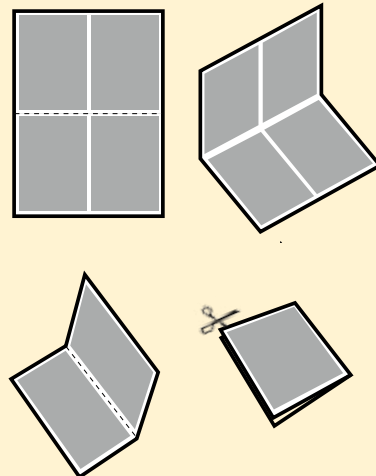
FORSLAG TIL FAMILIEAKTIVITETER

Drøft med din familie, hvordan det vil være på jorden, når Jesus er blandt os. I kunne læse 2 Ne 21:6-9. Derefter kan I drøfte, hvordan mennesker vil behandle hinanden, hvordan dyrene vil opføre sig, og hvor tryk og sikker jorden vil blive. Lad hvert familiemedlem få mulighed for at fortælle, hvad han eller hun ser frem til, når Jesus kommer igen.

SANG OG SKRIFTSTED

- »Når Jesus atter kommer her« (Børnenes sangbog, s. 46-47)
- Matt 16:27

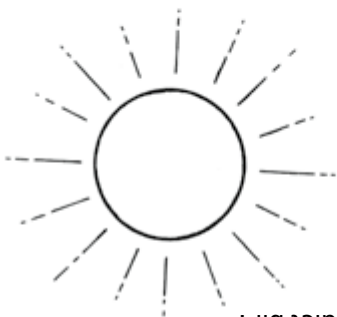
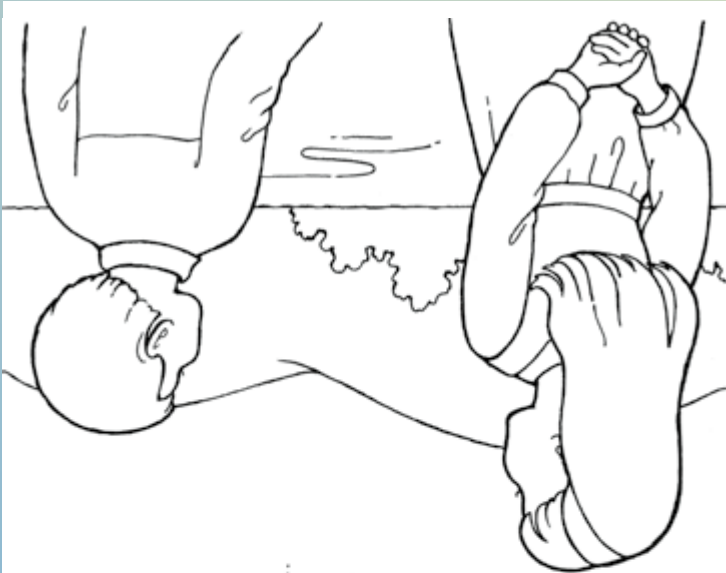
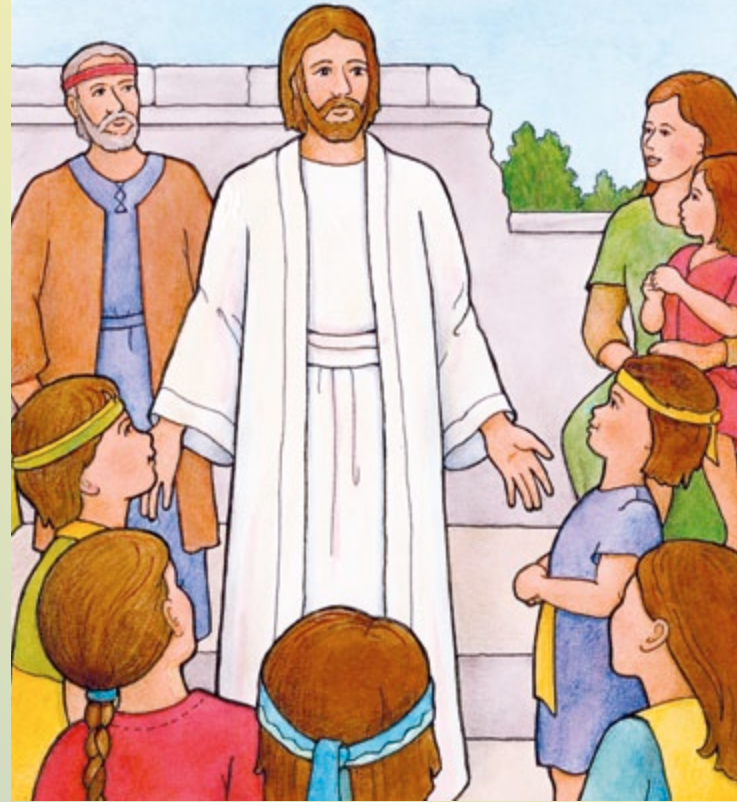

engang han sa': »O lad de små
komme frit, dem hindre ej!«

NÅR JESUS ATTER KOMMER HER

Mirla Greenwood Thayne

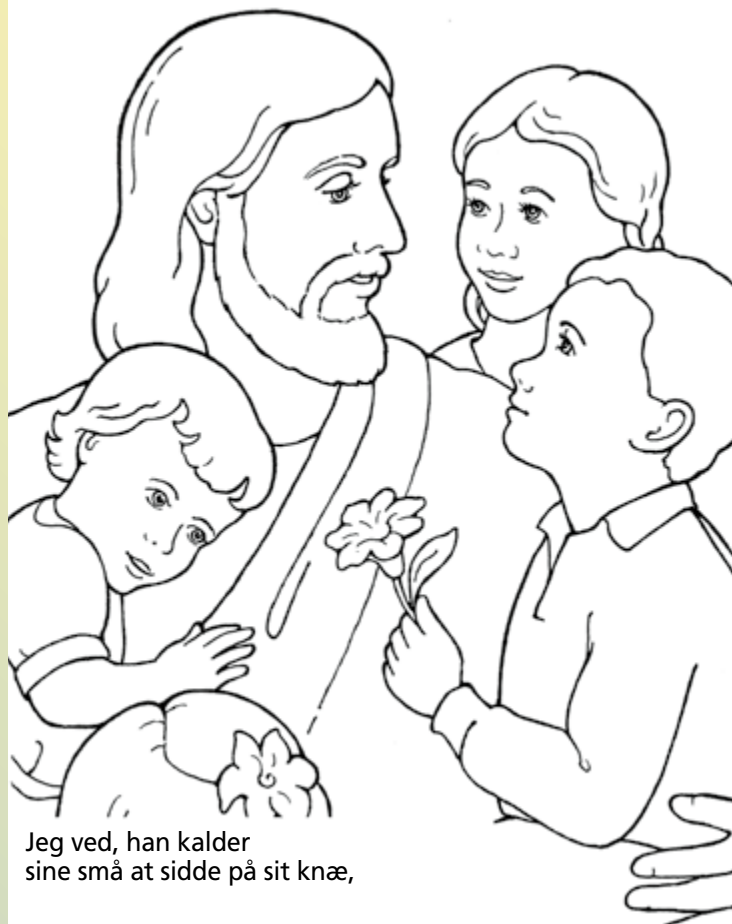

vil nat til dag forvandlet bli'?

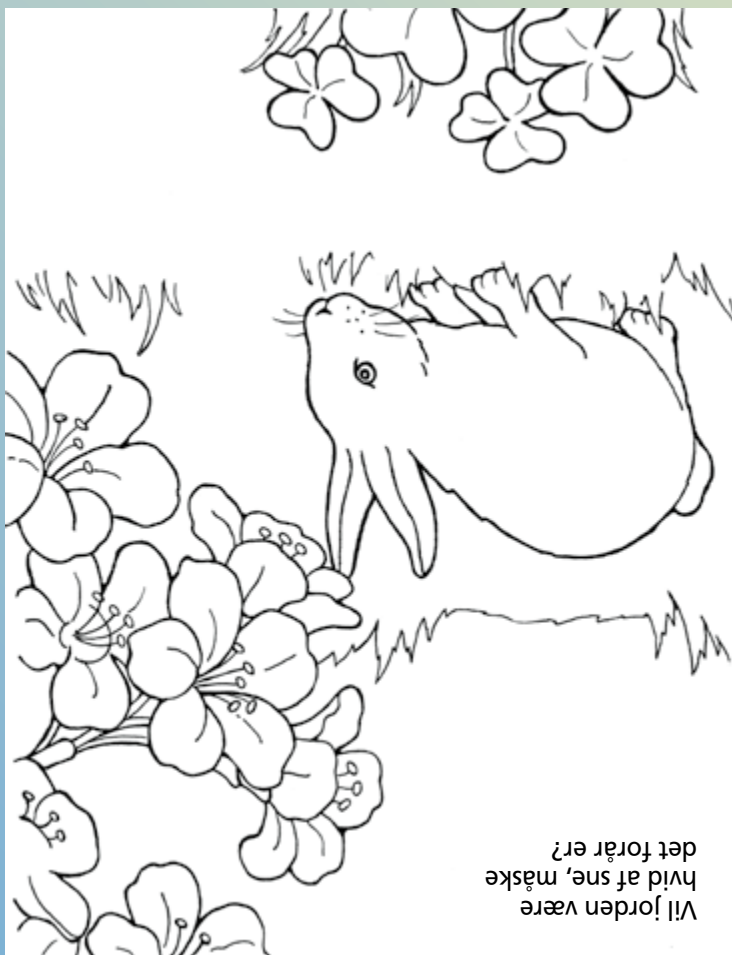

Måske en stjerne viser sig
så klart som ingen før,

Når Jesus atter kommer her,
vil engle synge da?

Jeg ved, han kalder
sine små at sidde på sit knæ,

Vil jorden være
hvid af sne, måske
det forår er?

Vil fuglesang
ophør?

VORES SIDE

Jeg elsker at læse børnenes sider om profeternes og Jesu Kristi liv. Det styrker mit vidnesbyrd at læse andres vidnesbyrd. *Liahona* hjælper mig til at vælge det rette og holde Kirkens standarder. Det hjælper mig også til at føle mig tættere på min himmelske Fader.

Camilla K., 11 år, Vest-Malaysia

Ailin C., 8 år, Guatemala

En dag besøgte vores Primary templet i São Paulo i Brasilien. Haverne var smukkere end noget, jeg nogen sinde før havde set. Vi lærte, at gennem templets pagter kan vi være sammen med vores familie for evigt. Tempelpræsidenten talte til os i venteværelset, hvor vi så på de smukke malerier. Jeg havde en meget varm og dejlig følelse, og min mor fortalte mig, at det var Helligånden, der vidnede for mig om, at det, som jeg lærte, var sandt. Jeg fik et vidnesbyrd om, at templet er Herrens hus.

Renato B., 8 år, Brasilien

Renato og hans familie ved hans dåb.

Mauricio H., 7 år, fra Mexico, vil gerne døbes og være lydig, så han en dag kan komme i templet. Han prøver at være et godt eksempel for sin lillebror, Daniel.

Daniel, 3 år, fra Hong Kong, er den yngste i sin familie. Han har et stort hjerte og et stort smil, og han kan godt lide at tjene andre. Han mel-

der sig altid til at bede både i kirken og derhjemme, og han kan godt lide at stå sammen med sin far og tage imod menighedens medlemmer inden nadvermødet begynder. Han kan også lide at samle salmebøgerne og rydde lidt op i kirkesalen efter kirke. En dag var han et godt eksempel for sin mor, da han inviterede en lille dreng, som han mødte på vejen, til at komme med i kirke.

Tima B., 6 år, Ukraine

Børnene i Cayenne Gren i Fransk Guyana, holdt meget af at præsentere deres nadvermødeprogram. De var glade for at kunne læse deres del op, og de sang rigtig godt. De elsker Primary. En af deres yndlingsalmer er »Jeg er Guds kære barn« (Salmer og sange, nr. 195).

»For Menneskesønnen skal komme i sin faders herlighed sammen med sine engle« (Matt 16:27).

Karina rodede igennem den store opbevaringskasse, mens hun forsigtigt så mellem det krøllede indpakningspapir. Hun kunne stadig ikke finde det, hun ledte efter.

Hun lagde alting tilbage i kassen og gik ind for at finde mor.

Karina så bag klaveret, under sofaen, ja selv i Thomas' vugge. Det var væk. Hun måtte fortælle det til mor.

»Mor, Jesusbarnet er væk.«

Karina fulgte mor hen til krybbespillet, der stod i stuen. Josef og

Maria og hyrderne var der. De vise mænd – ja selv en kamel og et æsel – var der. Alle figurerne stod samlet omkring den tomme krybbe.

»Ja, det ser sådan ud, ikke?« sagde mor.

»Ja, jeg kan slet ikke finde ham nogen steder. Jeg har ledt og ledt.« Krybbespillet ville jo være ødelagt, hvis ikke Jesusbarnet var der.

Mor gik hen til boghylden. »Han er ikke væk,« sagde hun, mens hun rakte op og tog noget fra den øverste hylde.

Karina sukede af lettelse. »Der er han jo!« sagde hun. »Jeg skal nok lægge ham i krybben.«

Hun skulle til at tage figuren, men

mor lagde den tilbage på hylden. »I år skal vi først lægge Jesusbarnet i krybben julemorgen,« sagde mor. »Det er en tradition, far lærte i Frankrig.«

»Hvorfor? Alle figurerne ser så kede ud af det.«

»Jeg tror ikke, at de er kede af det.« sagde mor. »Jeg synes, at de ser ud som om, de venter.«

Karina undersøgte figurerne. Hun kunne se den tomme plads i krybben, hvor Jesusbarnet hørte til. Nogle af figurerne rakte ud efter stedet.

Venter på Jesus

»Det gør de vel,« sagde Karina.

»Kan du huske, hvor spændt du var, da du vidste at Thomas snart skulle fødes?« spurgte mor.

Karina smilede til sin lillebror, der lå og legede på et tæppe. »Ja, det føltes som en evighed.«

»Vidste du, at profeterne ventede i tusindvis af år på, at Jesus skulle komme og hjælpe os med at komme tilbage og bo med vor himmelske Fader?«

Karina kunne huske at have set et billede i Primary af en profet, der skrev om Frelserens fødsel. »Ja, det tror jeg nok,« sagde hun.

Profeter som Esajas tænkte på og skrev om det, som Frelseren ville gøre, når han kom,« sagde mor.

»De brugte hele livet på at vente på, at han skulle fødes. Det er en af grundene til, at vi har det her krybbespil, nemlig for at minde os om, at der var mange mennesker, der ventede i lang tid på, at Frelseren skulle komme.«

»Jeg ville blive træt af at vente hele mit liv,« sagde Karina og så på hyrderne, der ventede på Jesus.

»Men der er også en anden grund til, at vi gør det,« sagde mor.

»Hvad er det?«

»Kan du huske den familieaften, hvor vi talte om det andet komme?«

Karina tænkte sig om et øjeblik. »Er det, når Jesus kommer tilbage igen?«

»Det er rigtigt,« sagde mor.

»Hvornår sker det?«

»Det ved vi ikke. Men vi venter på, at Jesus skal komme, ligesom hyrderne i krybbespillet og ligesom profeterne fra gamle dage. Det er den anden grund til, at vi venter med at lægge Jesusbarnet i krybben indtil julemorgen – for at minde os om, at vi også venter på Jesus.«

»Kommer han tilbage til krybben igen?« spurgte Karina.

»Nej, han kommer ikke som en baby igen. Den næste gang Jesus kommer, er han opstået. Men den tomme krybbe i krybbespillet minder os om, at ligesom du venter til julemorgen, og ligesom de mange mennesker, der ventede på, at Jesus skulle komme til jorden, så venter vi på, at han skal komme tilbage. Jesusbarnet er ikke væk. Sådan kan vores familie huske ham.«

»Vi skal bare vente,« sagde Karina med et smil.

»Det er rigtigt,« sagde mor.

»Mens vi venter, skal vi så ikke bage nogle julesmåkager?« ■

»Vi erklærer, at han igen vil komme til jorden, denne gang i magt, væld og herlighed, for at regere som kongernes Konge og herrernes Herre.«

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum, »Stå sammen om Kristi sag«, *Liahona*, aug. 2012, s. 28.

Kom med os og udforsk et vigtigt sted i Kirkens historie!

Elise og Kyle H., 9 og 6 år, går gennem de sneklædte gader i en kopi af pionerbyen i Salt Lake City i Utah. Det ser ud som om, at de er tilbage i midten af 1800-tallet. Det var på det tidspunkt, at pionererne slog sig ned i Salt Lake-dalen. Kom og vær med sammen med Elise og Kyle, mens de udforsker This is the Place Heritage Park, for at finde ud af, hvordan det var at være et pionerbarn. ■

**Dette er
stedet!**

Annie Beer

Byens barber sendte hårresterne fra klipninger og skægtrimninger til dukkemagerne, som brugte det til hår til dukkerne.

En familie på 12 personer boede i dette lille pionerhjem. Børnene måtte gå udenfor og kravle op ad en stige for at komme op på soveloftet.

Efter at de havde gjort deres pligter, legede pionerbørnene med deres legetøj. Det legetøj Kyle bedst kunne lide, var en bamse, som man kunne hive op i to snore. Det hjalp pionerbørnene med at lære, hvordan man malkede en ko!

Pionerbørnene gik for det meste i en skole, der kun havde et klasselokale. Børn i alle aldre mødtes i samme lokale – selv om de var i gang med at lære forskellige ting.

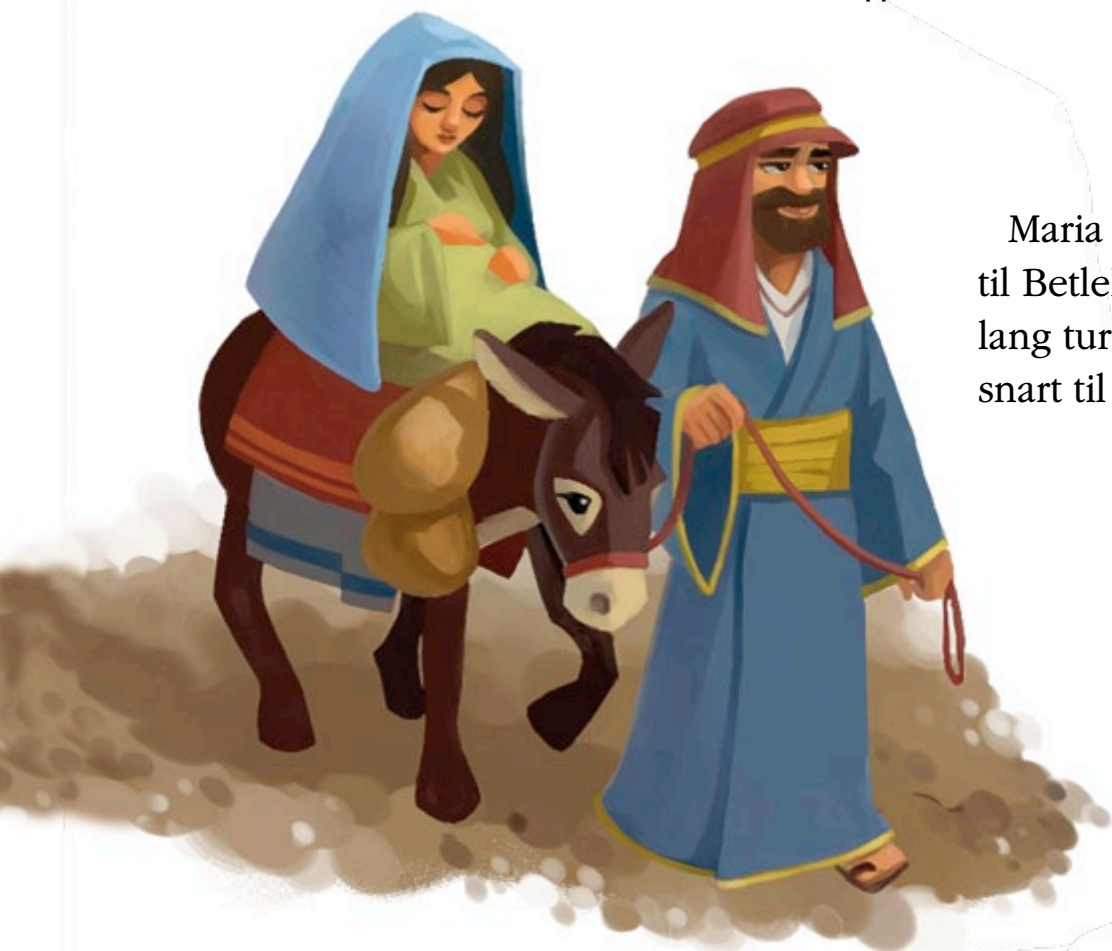
De første pionerer sluttede deres rejse mod vest i 1847. Da Brigham Young første gang så Salt Lake-dalen, sagde han: »Dette er stedet.« Dette monument, der blev designet af Brigham Youngs barnebarn, er til ære for de tapre pionerer.

Mums! Pionerbørn kunne også godt lide slik!

Jesus er blevet født

Charlotte Mae Sheppard

Maria og Josef rejste til Betlehem. Det var en lang tur. Maria skulle snart til at føde et barn.

Alle herbergerne var optagede. Maria og Josef sov i en stald, hvor dyrene også sov. Mens de var der, blev Jesus født.

I nærheden var der hyrder, der passede får. Der kom en engel og fortalte dem, at de skulle tage til Betlehem og se det nyfødte barn.

Hyrderne fandt stalden, hvor Maria og Josef var. I krybben lå Jesusbarnet i et svøb. Han skulle være hele verdens Frelser.

Til jul giver vores familie og venner os nogle gange gaver. Men den største gave er den, som vor himmelske Fader gav os. Han sendte sin egen Søn, Jesus Kristus, for at blive født på jord. ■

Derfor holder vi jul

Val Chadwick Bagley

Find og tegn en cirkel om disse ting, som er skjult på billedet.

REJSEN HJEM

Heather Whittle Wrigley

Min bustur hjem fra arbejde begyndte som den plejede. Der gik ikke mange minutter, før jeg lænede mit hoved mod vinduet og blev snart lullet i søvn ved at bussen standsede og startede. Jeg var stadig ved at vænne mig til alle de nye ansvar, der fulgte med mit nylige ægteskab, mens jeg både arbejdede og studerede fuldtid. Nogle dage kunne jeg slet ikke undgå at falde i søvn under hele turen til og fra arbejde.

Mens jeg døsede hen, kunne jeg hører stemmer, der oplyste om ruten. Jeg opdagede hurtigt, at den nye buschauffør måtte ledes rundt om hvert eneste hjørne, ned ad hver enkelt gade og til hvert eneste stoppested langs den 80 km lange rute.

Jeg blev med det samme irriteret, da jeg så vidste, at turen hjem nok ville tage længere end den sædvanlige halvanden time. Mit sind blev fyldt med uvenlige tanker om chaufførens kompetencer. Stemmerne, der kom med rutevejledningen, blev ved med at forstyrre mine forsøg på at sove.

Men inden længe lagde jeg mærke til, at stemmerne var hørt op. Jeg så op og så en kvinde, der venligt dirigerede buschaufføren

Når vi ikke ved, hvor vi skal gå hen, viser Jesus Kristus os vejen.

fra sit sæde to rækker foran mig. Jeg så på, mens hun sødt og venligt viste manden vej og lige inden sit stoppested fortalte ham om de næste par stop længere nede ad vejen. Længe efter at jeg var kommet hjem, var jeg plaget over min kritiske reaktion sammenlignet med kvindens venlige vejledning.

Jeg indså, at jeg var ligesom buschaufføren – jeg kender ikke vejen gennem livet, bedre end buschaufføren kendte sin nye rute. Vi var begge på ukendt vej. Jeg er sikker på, at han var taknemlig for, at der var en, som havde været på turen før, og som var villig til at tilbyde tålmodig vejledning om det, der lå forude.

Kristus gør det samme for os. Når vi ikke ved, hvilken vej vi skal gå, viser hans eksempel os vejen. Når vi har spørgsmål, kommer han kærligt med svarene. Hvor mange gange søgte han ikke, selvom han var træt efter en lang rejse, at opfylde andres behov?

Siden den dag har vi haft et par nye buschauffører. En gang imellem har de haft brug for vejledning, og takket være eksemplet fra den venlige kvinde og vor Frelser, har jeg været villig til at give den. ■

Forfatteren bor i Utah, USA.

ILLUSTRATION: ROBERT T. BARRET

Joseph Fielding Smith

Joseph Fielding Smith lærte at arbejde, da han var ung dreng. Hans mor tog sig af kvinder, der fødte, og Joseph kørte hendes **vogn**, når hun skulle besøge patienter. Da han blev ældre, udviklede Joseph en kærlighed til skrifterne. Han skrev mange **bøger** om Kirkens læresætninger. Som Kirkens præsident skrev han bønnen til indvielsen af **templet i Provo i Utah**.

Englene forkyndte Frelserens fødsel for hyrderne, der tog sig af de nyfødte lam på markerne i nærheden af Betlehem. »Drengebarnet, der kom på denne tid af foråret, er kendt som »Guds lam,« skriver ældste Bruce D. Porter fra De Halvfjerds. »Det er en titel med stor betydning, for han kom med lammene og ville en dag blive ført til slagtning »som et lam« ... Han, der var den største, gjorde sig selv til den mindste - den himmelske Hyrde blev til Lammet.« Se »O lad os højt ham prise« på s. 16.

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

DANISH

4
02107921101
10792 Dec 13
1